

Evangeliumi munkás.

„Mindenik pedig az ő jutalmát veszi az ő munkája szerint.“ 1. Kor. 3, 8.

II. évfolyam. Budapest, 1909. december havában.

4. szám.

Imanapi előadások.

1908. december 10-től 19-ig.

Imanapjaink.

Ismét elmúlt egy év és Krisztus eljövetele egy évvel közelebb jutott. De ezen nagy eseményt megelőzi a nyomoruságnak ideje és azért helyén van az, ha most egynehány bizonysgot a nyomoruság idejéről szemügyre veszünk, hogy annak világosságában tükröződjünk vissza. Mert ezen kérdéssel, hogy hogy áll mivelünk és *a mi lelkünknek mi a szüksége?* személyesen kell nekünk tisztába jönni. Jeremiás a nyomoruságnak idejét mint »háboruságnak idejét« adja elő. »A nagy küzdelem« című műnek 660. oldalán a következőket olvassuk: »Az Úr helyen hagyja azt, hogy a Sátán az Isten népét bűneiért vádolja és őket a legnagyobb fokig megkísérti. Istenben való bizodalomuk, hitük és határozottságuk keményen megpróbáltatik. Mindazok, kik mentegetik magukat a bűneiktől, kik azokat elrejtik és nem akarják megvallani, azok a *Sátán által legyőzetnek*. Kik az Isten napjára nem készülnek és folyton halogatják, a nyomoruságnak napjaiban és későbbben azt elérni nem tudják.

A nyomoruságnak és rettegésnek ideje, mely előttünk áll, egy oly hitet követel, mely fáradalmat, kísértést, sőt még éhséget is eltúr, egy oly hitet, mely nem mulik el, ha a legkeményebben lesz is megpróbálva. Azok kik nem készek mindenkor magukat megtagadni, kik nem hajlandók hosszan és komolyan Isten áldásáért tusakodni, azok

nem fogják elérni. Mily kevesen tudják, hogy mit tesz az — *Istennel küzdeni!* A legnagyobb veszélyben vannak azok, kik a hitet most nem gyakorolják, mert a Sátán csalásainak nem tudnak majd ellenállni. A nyomoruságnak olyan ideje áll előttünk, amilyen még eddig nem volt, és akkor tapasztalatokra van szükségünk, melyeket elérni, dacára hogy most nem birunk vele, hanyagok vagyunk. A bűnt a jelenvaló életben, csak Krisztus engesztelő vére által távolíthatjuk el magunktól. A mi drága Megváltónk hívogat minket, hogy hozzá csatlakozzunk, a mi gyengeségünket az ő erejével, tudatlanságunkat az ő értelmével és méltatlanságunkat az ő érdemeivel akarja feleserélni és összekötni. Reánk hagyatott, hogy a mennyben előre kijelölt szerszámokkal együtt jellemünket Isten jellemére formálhassuk. Senki sem képes ezt a munkát elhanyagolni vagy elhalasztani anélkül, hogy lelkét ne tenné ki a legborzasztóbb veszélyeknek. A vég sokkal gyorsabban jó, mintsem az emberek azt várják. Mindenkihez eljut a megpróbáltatás ideje. A megkísértés által lesz az igazi keresztyén megtisztítva. Oly erősen áll-e már Isten népe az ő szaván, hogy a látszólagos értelemnek nem enged? Ilyen helyzetben vajjon a bibliára és csak a bibliára fog-e támaszkodni? Sátán igyekszik visszatartani attól, hogy ama nagy napra előkészüljünk és megállhassunk. Sátán a dolgokat úgy fogja rendezni, hogy az út elzárassék, földi kincsekkel

Első előadás.

Péntek, 1909. december 10-ére.

A szükséges előkészülődés

White E. G.

Szívem szomorú, midőn Isten népének lelki állapotját tekintem. Az Úr nem zárta be az eget előttünk, de a mi folytonos hátramaradásunk eltávolít minket Istentől. Büszkeség, fősvényesség és a világhoz való hajlam uralkodik szívünkben, minden lelkiismeret furdalás nélkül. Nagy és szabad akaratú vétkekben élünk és mégis az az általános gondolat, hogy előrehaladunk és hogy békeség és lelki előrehaladás az osztályrészünk.

Mégis kevés azoknak száma, kik ezen lelkiállapot felett megrettennek vagy komolyan gondolkodnak.

Kérdezze mindenki önmagától: »Hogyan jutottam én ilyen lelki gyengeségbe? Vajjon nem-e vontuk magunkra Istennek haragját az által, hogy cselekedeteink nincsenek összhangzásban hitünkkel? Vajjon nem kerestük-e a világnak barátságát és dicséretét?« Vizsgálja meg mindenki saját szívét, bírálja meg eljárását, így talán észreveszi az egyik vagy másik, hogy nem érdeklődött az Úr akaratjának mélyebb értelmé után. Milyen társaságot választunk magunknak? Meg vagyunk-e elégedve a világiakkal való társalgással, vagy inkább keressük azokat, kik az evangéliumnak és Isten törvényének engedelmeskednek?

Vajjon szorakoztatásod tárgyai olyanok-e, hogy tiszta, erkölcsi és lelki gondolatokra és tettekre vezetnek? A tisztátalan élet manapság igen el van terjedve még azok között is, kik Krisztust vélik követni. Az emberek nem tudnak magukon uralkodni, miáltal az állatias ösztön egyre növekedik és a nemesebb érzelmek elgyengülnek. Sokan gyakorolják már a világnak pusztító szokásait, melyeket a szentírás megtilt. Így elszakítják magukat Istentől és a hitetlenek sorába lépnek. Ama bűnök, melyek az özönvíz előtti népek, Sodomának és Gomorának pusztítására vezettek, manapság is léteznek, nemcsak a pogányok

fogja megzavarni a munkát, az ő nehez és fárasztó terhét adja oda hordani, hogy szíve az élet gondjaival legyen tele, miáltal a megpróbáltatás napja úgy jön rá mint a tolvaj.»

Ha ezen világosságban magunkat megtekintjük és megvizsgáljuk, nem érezzük-e szükségét annak, hogy ezen imanapokban keressük az Urat úgy mint még eddig soha, hogy megnyerhessük azon tapasztalatokat, melyekre a megpróbáltatás ideje alatt oly nagy szükségünk van? Mi is azok közé akarunk tartozni, kik hanyagok ezen tapasztalat elérésében, mellyel még eddig nem is bírnak? Használjátok ki ezen komoly napokat arra, hogy komolyan magunkba szálljunk és alaposan megvizsgáljuk magunkat, hogy megtudhassuk, hogy tulajdonképpen hogyan is állunk mi Istennel és embertársainkkal szemben!

Kíséreljük meg ezen gyülekezeteket amennyire csak lehet vonzókká tenni. Az énekkel és imával kezdett megnyitást követi az előadás felolvasása, mely célra már előre oly tagok jelöltessenek, kik ezt értelmesen és folyékonyan fel tudják olvasni. Az előadás rövid megvilágítása után következzen néhány ima, melyek együttesen ne legyenek hosszabbak 10 percnél, melyeket egy énekkel megszakítunk és aztán ismét felbuzdulva folytathatjuk az imát. Az adakozás leghelyesebb, ha úgy történik, hogy az első szombaton minden tag egy borítékot kap, és a második szombaton ezeket összeszedik. Ezen alkalommal gondoljunk azon nagy jótéteményre, melyet az Úr velünk tett azáltal, hogy gyermekeivé fogadott, igazságát velünk megismertette, az ő népe közé számíthatjuk magunkat, míg a lelkeknek milliói a sötétségben és tévedésben hálnak el. Hálánkat legjobban azzal bizonyíthatjuk, ha most örömmel és jószívvel hozzuk az Úrnak adakozásainkat. A macedoniaiak egy nagyon jó példát adnak ebben, kikről maga Pál apostol mondhatta, hogy »Kövessétek ebben az ő példájukat.«

Schaberth H. F.

és névleges keresztyének között, hanem azok közül is némelyeknél, kik várják a Megváltó visszajövetelét. Ha az Úr ezen bűnöket a ti szemeitek előtt nyilvánvalóvá tenné, sokan szégyennel és rettegéssel telnének el.

Mi lehet ezen állapotok oka? Sokan elfogadták az igazság elméletét, de valóban nincsenek megtérve. Tudom, hogy miről szólok. Kevesen vannak, kik igazán szomorkodnak a bűn felett, kik szívből sajnálják a helytelen eljárásukat és megromlott természetükből folyó tetűket. Nem akarják felcserélni a kőszívet a hússzívvvel. Kevesen hajlandók a kősziklára esni és eltörni.

Bárki vagy is, és bármilyen volt eddig az életed, csak Krisztus megváltó ereje képes téged megváltani. Meg kell térned, meg kell vallanod bűneidet! Az igazi orvos segítségére van szükséged! Csak ő egyedül gyógyíthat meg téged! Krisztus vére megtisztít, ő benne kell hinned! Ezen munkának sokakon kell még megtörténni, kik Krisztust szájjal vallják, sőt azoknál is, kik szentigéjét hirdetik. Mint a farizeusok régen, úgy most is sokan vannak, kik nem érzik a Megváltó szükségét. Büszkék és önbizakodottak vagytok! Krisztus azt mondta: »Nem az igazakat jöttem megtérésre hívni, hanem a bűnösöket.« Krisztusnak vére csak azoknak lesz segítségére, kik annak tisztítási erejében bíznak.

Mily nagy az Istennek szeretete! hogy még akkor is, midőn már nem volt semmi reménységünk Isten kegyelmére, Krisztus mégis hajlandó volt megmenteni. A nagy orvosunk azonban minden lélektől feltétlen engedelmességet követel. Nem szabad, hogy az ember lelki gyógyulást keressen saját ereje által. Krisztus akar minden tett és gondolat felett uralkodni.

Sokan nem ismerik saját állapotukat, nem látják, mily nagy veszélyben forognak. Krisztus szelleme és igazsága ellentétben van a világi szokásokkal és a szív gonosz indulatjaival. Azért kívánja Megváltónk, hogy átadásunk és az ő szeretetében és bölcsességében való bizalmunk teljes legyen.

Sokan mint Nikodémus jóerkölcsűkkel és azzal dicsekednek, hogy nincs

szükségük arra, hogy magukat mint más bűnösök megalázzák. Meg kell elégednünk, ha úgy üdvözülünk mint a legnagyobb bűnösök. Le kell mondanunk önigazságunkról, hogy Krisztus igazságával felruháztassunk. Teljesen ő benne kell bízunk. Az »én«-nek meg kell halni. Szívünknek ez legyen a gondolatja: »Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem neked legyen dicsőség a te igazságodért.«

Az igazi hitnek gyümölcse a szeretet és az engedelmesség. A megtért ember uralkodik minden szenvedély felett. Egy uralkodó erő működik benne, mely átalakítja őt, hogy hasonló legyen Megváltójához. Szomorú szívvel kell mondanom, hogy ezen tapasztalaton keresztül igen kevesen mennek azok közül, kik az igazságot vallják. Sokan saját útjukon és testük kívánsága szerint járnak, amellet mégis Krisztus tanítványainak mondják magukat. Nem adták át magukat az Úrnak. Mint az öt bolond szűz, ők is elhanyagolták az olajnak megszerzését. Megmondom, kedves testvéreim, hogy sokan, akik hiszik a jelenvaló igazságot, a bűn rabságában élnek. Aljas szenvedélyek rontják a testet és az elmét. Vannak, kik a legnagyobb bűnökben élnek, kik az igazság szolgájának adják ki magukat, hogy a jámborság leple alatt a Sátánnak jobban szolgálhassanak.

»Aki Istentől születetik, ingyen sem vétkezik.« Szíve és elméje azon szent és komoly törekvéssel van eltöltve, hogy csak egyedül az Úrnak akar szolgálni és az ő vele kötött szövetséget örökre megtartani. Az olyan csak Istennek dicsőségére akar élni. A bűnhez és a világhoz való hajlamai nem tudnak fellette uralkodni. Naponta ezt mondja magában: »Mit tegyek, hogy az Úr dicsőségére lehessek? Uram, mit akarsz hogy cselekedjek?« Az igazi keresztyén nem panaszkodik, hogy Krisztus igája nehéz és hordhatatlan. Legnagyobb öröme szolgál Krisztust követni. Isten törvényében van minden gyönyörűsége. Ahelyett, hogy Isten törvényét tetszésére és kedvéhez alkalmazza, inkább iparkodik aszerint eljárni.

Ilyen tapasztalatunknak kell lenni,

ha az Úr napján, midőn dicsőségesen eljön, meg akarunk állani. Most, míg a kegyelem ideje tart, most kell megszabadulni bűneinktől! Most, mikor oly nagy sötétség borítja a földet, most szükséges, hogy az Úrnak népe fényeljen, hogy a nagy különbség a világosság és a sötétség fiai között jobban látszódjék.

Az Úr kegyelme lehetővé tette azt, hogy az ő tökéletességét elérhetjük, hogy semmi nélkül ne szűkölködjünk és hogy Megváltónk eljövételét várjuk! El vagyunk-e már készülve erre? Megszereztük-e már a menyegzői ruhát? Ez a ruha nem fedi el a gonzságot, igazságtalanságot, tisztátalanságot és képmutatást. Ez megvizsgálja a szíveket és a veséket. Az emberek elől elrejtjük bűneinket, de teremtőnk elől nem.

A tapasztalathból nyert keresztyéni tudásra van szükségünk. »Kóstoljátok meg, hogy mily kedves az Úr.« Egynehányan — sőt sokan, bírják az igazságnak elméleti részét, de saját szívében még nem tapasztalták megújító erejét. Az ilyenek alig fogadják el a bizonyágtételek által adott intéseket, figyelmeztetéseket és utasításokat. Hiszik, hogy az Úr egykor bünteti a hitelenséget, de ők nem iparkodnak attól komolyan menekülni. Hiszik, hogy a lélek értéke nagy és hogy lemsokára lejár a kegyelem ideje, mégsem keresik az Istennel való békeséget.

Olvassák a szentírást, de a bűnös ellen kimondott ítélettől nem rettennek meg. Helybenhagyják az igazságot, de nem akarják elhagyni a megtiltott utakat. Tudják, hogy miképpen kell a bűntől megmenekülni, de nem menekülnek tőle. Tudják a bűn betegségétől való gyógyulást, de nem veszik igénybe. Tudják az igazságot, de nem kedvelik. Minden tudásuk csak fokozza a bűntetésüket. Nem kóstolták, hogy milyen kedves az Úr.

Aki az Úrnak tanítványa akar lenni, az tagadja meg önmagát és kövesse Jézust mindenben keresztül. Kevesen teszik meg ezt. Sokan nem igazat jövendölnek, mert a nép úgy kívánja, de mi lesz a vége az ilyen eljárásnak?

Vajjon milyen ítéletet fog hozni az Úr az ítélet napján?

A keresztyéni élet egy folytonos küzdelem. Pál apostol hatalmasságok ellen való küzdelmekről szól; azt mondja: »Még nem tusakodtatok a vérig.« Óh nem! Manapság a bűnt kedvelik és mentetetik. A szentlélek erős fegyvere, Isten ígéje, nem hasítja ketté a szívet és a lelket. Megváltozott-e a hit élete? Megszűnt-e az Isten és a Sátán közötti küzdelem? Egykor a keresztyén élet sok nehézséget és önmehtagadást hozott maga után. Mindez most már könnyű. Miért van ez most így? Azon nép, mely Isten népének vallja magát, engedett a sötétség hatalmának.

Lelki gyógyulásra van szükségünk. A menny felé vezető út most már nem oly rögzös, mint Krisztus idejében. Meg kell szabadulnunk minden bűneinktől. Minden kedvenc bűntől és szenvedélytől el kell válnunk. Ha megbotránkozásunkra szolgál, úgy még a jobbszemünket is ki kell vájuunk, vagy jobbkezünket le kell vágnunk. Hajlandók vagyunk-e saját bölcseségünkől lemondani és mint kicsiny gyermekek Isten országát örökölni? Hajlandók vagyunk-e saját önigazságunkról lemondani? Az örök életnek kimondhatatlan nagy értéke van. Hajlandók vagyunk-e minden áldozatot hozni célunk eléréséért?

»Aki azt mondja, hogy ő benne vagyon, az járjon úgy, mint ő járt.« »Kinek nincsen a Krisztus lelke, az nem az övé.« Ezen egység köztünk és Krisztus között láthatóvá lesz a világ előtt, kik beszélni fognak róla. A keresztyén jóllehet nem veszi észre a nagy változást, mert minél közelebb jut a Megváltóhoz, annál nagyobb alázatossággal fog bírni. Kik a legmélyebb tapasztalatokkal bírtak a keresztyéni életben, azok legtávolabb állanak az öndicsékedéstől. Az olyan igen alázatos, és csak egyedül az Úr Jézus dicsőségéért él. Meg van elégedve az Úrban, akár milyen alacsony helyen is.

Ilyen munkásra van szüksége az Úrnak a jelenvaló korban. Önzó, irigy, kritizáló és hibát kereső egyénekre nincs szükség. Az ilyen jelleműeket nem kell tűrni a szent munkában, jóllehet, hogy

bizonyos mértékben eredménnyel is munkálkodnak. Az Úr nem szűkölködik munkásokban és anyagi eszközökben. Oly munkásokat hív, kik hűek és igazak, szentek és igazak, mert azzá lettek a Krisztusban való igazi hit által. Szívem forró kívánsága az, hogy az Úr népe hű és a gyülekezet tiszta legyen, a hitetlenségtől mentve. Megérti-e az Úr népe, hogy oly szoros összeköttetésben kell lenni, mint a szőlőtő és a szőlővessző? Csak igen szoros összeköttetésnél lehet szó életről és gyümölcseről. Ilyen összeköttetésben van az igazi hívő Krisztussal. Krisztusban él és táplálékát tőle nyeri.

A zsidók a szőlőtőkét a legnemesebb gyümölcsöző növény közé számították. A hatalomnak és szépségnek jelképe volt. A szőlőtő mondá Jézus, »én vagyok«. Becsüljete meg engem, maradjatok én bennem, mert csak akkor hozhattok gyümölcsöt.

Az atya a szőlőműves. Ő gondoz minden szőlőtőt. Akik most részt vesznek az üldözésekben, azok részesek lesznek Krisztus dicsőségében. »Nem szégyenli azokat atyjafiainak hívni.« Angyalai szolgálnak neki. Második eljövételénél mint emberfia jelenik meg, és így azonosítja magát az emberi nemmel. Akik elfogadják, azokról ezt mondja: »Ha egy anya meg is feledkezik gyermekeiről, én nem feledkezem meg ti rólatok. Szüntelenül előttem vagytok.«

Óh, mily nagy előnyökben részesülünk mint Isten gyermekei. Azért szakadjunk el minden bűntől és helytelenségtől és forduljunk az Úrhoz teljes szívünkkel. A hitetlenség és kételkedés szelleme igen elterjedt a mai világban. »Mikor az embernek fia eljön, vajjon talál-e hitet a földön?« Első hittel kell bírunk. Hitünk állhatatlansága Istennel való szoros összeköttetésünkől függ.

Kedves testvéreim! Nagy a hanyagságotok, ha nem ajánljátok magatokat és kedves gyermekeiteket az Úr kezébe. Sokan közületek hamis bizonyosságban szunnyadozik és elragadtatva a földi dicsőség által, hiábavaló gazdagság után törekednek. Nem sejtitek a veszélyt! A veszedelem igen távolnak látszik. Megcsalatoztok, kárhozatotokra szolgál, ha fel nem ébred-

tek és teljes szívből meg nem tértek az Úrhoz.

Isten tartja kezében a lelkek sorsát és nem csúfoltatik meg. Rettenetes az ítélet, mi gyakran meglátogatja az embereket a földrengés, nagy viharok stb. által. Éhségek, döghalálok és más vesélyek fenyegetik az emberiséget minden oldalról, és mégis az emberek szívei kemények. Nem hallgatnak az Úr intó szavaira, nem menekülnek hozzá a rettenetes vihar elől.

Ismételten figyelmeztet benneteket az égből jövő szó. Hajlandók vagytok-e engedelmeskedni? Hajlandók vagytok-e a tanácsadó jó szavára hallgatni, hogy fehér ruhát, szemgyógyító irt és megprobáltatott aranyat vegyetek? Az arany a hit és a szeretet; a fehér ruha Krisztusnak igazsága; a szemgyógyító ir a lelki hőleség és értelem, mely képessé teszi a hívő lelkét arra, hogy az ellenség minden iucselkedését és támadását megértheti, észre venni a bűnt és kikerülni, és az igazságot megérteni és követni.

Második előadás.

Szombat, 1909. december 11-ére.

A befejezendő munka.

*Intés a komolyságra,
az odaudásra és serénységre.*

Olsen O. A.

A proféták jövendölése szerint a nagy adventi mozgalom ideje bekövetkezett. Azon nép, amely képviseli ezen munkát, éppúgy szolgál a jövendölések teljesítésére, mint annak idején Keresztelő János, ki Krisztus első eljövételét hirdette.

A végső evangéliumi munkáról szóló jövendölések a bibliának legkomolyabb és legfontosabb jövendölései közé tartoznak. Ez egy világmozgalom lesz, mert minden nemzet, nép és nyelvezet meg fogja hallani az intó szavakat. Ez azonban túlhaladja gondolkozó képességünket, de az Úr kimondta a szót és úgy végbe is vitetik.

A munka Isten nagy kegyelméből

gen rövid idő alatt nagy eredménnyel ért. A nagy missiói mozgalom, a zentírás lefordítása száz meg száz különböző nyelvre, mind útkészítők a céljelerésére. A modern technika vívmányai lehetségessé tették, hogy úgy tengeren mint szárazföldön gyorsan lehet utazni föld minden részeibe. Kétségtelen, hogy mindezen körülmények eszközül szolgálnak a munka gyors befejezésére. Nem is vagyunk már a munka kezdeténél, hanem majdnem a végénél tartunk. Bizonyára komoly ezen jelenvaló idő és égtelen nagy fontossággal bír.

Világos tehát, hogy ezen nagy mozgalom résztvevőinek komoly szándékkal, önfeláldozással, odaadással és szorgalommal kell munkálkodniok.

A Jelenések 18. 1. 2. versében az Úr ezen munkát tünteti ki egy angyal képében, ki nagy hatalommal a mennyből leszáll, dicsőséget és fényességet terjesztve. Igen találó kép ez: »És kiltalta teljes erőből nagy szóval.« Ez hatalmat, dicsőséget és nagy életerőt jelent. Ez jellemzi a végmunkát, amelyben az Úr népe részesül az utolsó időben.

Ezen mozgalom nagy próbák és nehezégek között keletkezett. Nagy akadályokat kellett azoknak leküzdeniök, kik hit által felvették a harcot Kevesen voltak és szegények hatalmas ellenfelekkel szemben. De azon férfiak, kik a mozgalom élén állottak, a legnagyobb önfeláldozással és erős hittel bírtak. Minderre készségesen vállalkoztak, hogy nagy munka előremenjen.

A nagy próbák súlya alatt elfáradva, buzgó könyörgéssel és böjttel fordulnak az aratás Úrához, aki mindannyiszor meghallgatta őket. Így leküzdötték a nehézségeket, legyőzték az akadályokat, diadalmaskodtak az ellenség felett és az igazságot fényesen előre vitték. Egy isteni erő áthatotta mindnyájukat és eredményre vezette őket minden törekvéseikben.

Azóta az idők megváltoztak. Most már nagyobb tehetséggel bírnak és jobb eszközök felett rendelkezünk. Vannak számos kiadóhivatalaink, missiói iskoláink és kórházaink, továbbá hasznos intézményeink, amelyek segítségül szol-

gálnak ezen üzenet gyors elterjedésére és befejezésére.

Azonban nemcsak ezekre van szükségünk, sőt akadályunkra is lehetnek, ha túlságosan sokat bízunk azokban. Ha ezen munkánkban áldásos eredményt akarunk elérni, sokkal inkább szükségünk van az önfeláldozásra és a buzgó átadásra. A külső eszközök sohasem pótolhatják a személyes buzgó és önfeláldozó munkát.

Nem tény-e, kedves testvéreim, hogy mindnyájan érezzük a lelki erő hiányát munkánkban? Nem érezzük-e mindnyájan, hogy nagyobb áldással és eredménnyel kellene munkálkodnunk? Így már több munkatársaim nyilatkoztak előttem és ez általános meggyőződésünk. Nem rég nagy hatással voltak reám. White E. G. testvérnő egy cikkének következő szavai: »Ha a jelen időben ugyanazzal az önfeláldozással munkálkodnának az Úrnak gyermekei, mint a kezdetben, százszor annyit tudnánk cselekedni, mint amennyi most történik. Ha azt akarjuk, hogy hátra ne maradjunk egészen, akkor nem szabad lelkiileg ellankadnunk. («Watchman» című folyóirat 1903. okt. 16.) Ezek jelentőségteljes szavak. Csak gondolkodjunk róla. »Ha a jelen időben ugyanazzal az önfeláldozással munkálkodnánk mint a kezdetben«. — Ebből látszik, hogy ma már nem dolgoznak oly nagy szorgalommal, mert százszor annyit tudnának végezni. Nagy különbség! Óh, bár felébresztené az Úrnak lelke bennünket, hogy ez időhöz méltó munkát végezzünk.

Ez idő szerint a fentemlített mondat nem az egyetlen figyelmeztetés, melyet az Úr adott. Íme egy másik: »Szívem fájdalommal szorul el, amidőn látom, hogy sokan evangéliumi munkásaink közül igen laza, lágymeleg munkát végeznek. Pedig élet-halál üzenettel vannak megbízva. A prédikátorok és a gyülekezeti tagok alusznak munkájukban, a világ pedig elvész bűneiben. Bár segítené az Úr az ő népét arra, hogy ezen komoly helyzetet felfoghassa. Nemsokára nagy meglepetésben fog részesülni az egész világ, mert Krisztus Urunk nagy dicsőséggel és hatalommal

fog eljönni. Akkor már nem lesz idő a készülődésre. Most van az ideje a figyelmeztetésnek.» (Test. Vol. 8. p. 37.)

Egy más helyen azt olvassuk: »Az Úr az ő népét felhívja üzenetének hirdetésére. Egy lelki megújulásra van szükségünk. Egy idő óta nagyon lazán folyik a munka és azért szükséges egy általános felébresztés. Bűneink beismérlésével és őszinte imáink által az utat előkészítjük, s akkor a szentlélek erejében is fogunk részesülni. A pünkösti áldásra van szükségünk. Ez el is fog jönni, mert az Úr azt megígérte.» (Test. Vol. 8, 297. old.)

Mindezen szavak komoly figyelmeztetéseket tartalmaznak. »Egy olyan időben élünk, midőn még nagyobb komolysággal kell munkálkodnunk, mint az apostolok.» (Vol. 5, 132. old.) Ez észszerű. Ha úgy van, akkor ébredjünk fel hát a mi lelki álmunkból és könnyelműségünkől és fogjunk a munkához. Különben miért iratott volna le az apostolok munkájának története, ha nem a mi buzdításunkra? Amit az Úr akkor végzett az ő népe által, azt most is végbe viheti, sőt még nagyobb mértékben. Minden tagja a gyülekezetnek olyan munkát fog végezni, mint amelyet az Úr az apostolok által végzett. Az Úr még nagyobb mértékben bocsát erőt rendelkezésünkre, mivelhogy a bűn is mostanában nagyobb mértékben uralkodik, mint régen.» (Vol. 7, 33. old.)

Az Úrnak lelke nagyobb tevékenységre buzdít és bátorít bennünket az ő munkájában. Nemesak azt kívánja, hogy éppoly szorgalmasan és buzgón munkálkodjunk mint a régiek, hanem, hogy még tálszárnyaljuk őket, mert a munka befejezéséről van szó.

E mozgalom kezdetén az Úr népe közül sokan nagy önfeláldozásra és önmegtágadásra voltak hajlandók. A munka helyesen kezdődött és minden helyen eredménnyel haladt előre. Biztosított az Úr arról, hogy a munka így is fog befejeződni. Az egész föld meg fogja halani az üzenetet. Egyik missziói földet a másik után hódítják meg. Vajjon ne alkalmazza az Úr népe magát ezen nagy feladathoz, hogy még hathatósabb munkát végezhesen, mint húsz, harminc

(most már harminchét) évvel ezelőtt?» (Vol 7, 53, 54. old.)

Mit feleljünk ezen kérdésre? Milyen állást foglaljunk el ezzel szemben? Ezen bizonyítékokból kitűnik, hogy Isten népe hátra maradt kötelességeinek teljesítésében és az áldozatképesség és buzgóság megapadt. Mert ha abban a mértékben munkálkodnánk mint kezdetben, százszor annyi eredményt érhetnénk el. Ki ne örülne, ha százszor annyit végezhetnénk mint most? Akkor bizonyára hamar jönne el az Úr Jézus. És miért ne lenne úgy?

A jó Isten megáldotta népét minden szükséges eszközzel, amely a dicső munka gyors előmozdítására szükséges. Ott, ahol eddig zárt ajtóra találtak a missionáriusok, most már akadály nélkül munkálkodhatunk. Soha nem hangzott el annyi hívás munkásokért, mint éppen most. Otthon nagy munka vár reánk és a külföldeken még nagyobb. A nagy világvárosokban ezer meg ezer vár az ige hirdetésére, és száz meg száz millió várja az utolsó üzenetet. Óh, mily nagy a felhívás!

Most van az idő és alkalom a munkálkodásra. Ne tegyen senki közülünk úgy mint régen Méroz, ki vonakodott a munkától. »Átkozzátok Mérozot, azt mondja az Úrnak angyala, szüntelen átkozzátok az ő lakosait; mert nem jöttek segítségére az Úrnak, az Úrnak mondom, segítségre az erősök ellen.« Birák 5, 23. Mi volt Méroz bűne? Elhanyagolta kötelességét. Nem tett semmit.

Az Úr felhívja népét a munkára. A szentlélek segítségünkre és rendelkezésünkre áll. Tőlünk függ az egész. Ne legyünk megelégedve csekély eredménnyel. Gondoljunk csak arra, hogy százszor annyit végezhetünk, ha ugyanazzal a buzgósággal dolgozunk, mint régen azon férfiak, kik ezen mozgalmat megindították. Miért ne legyen úgy?

Az egész ég együtt működik velünk, és ezért vegyük fel a munkát örömmel. Imádkozzunk úgy, mint eddig soha, és higgyük, hogy az Úr meghallgatja hitből származó könyörgésünket. Mint az Úrnak hírnökei és munkásai ne elégedjünk meg meddő sikerekkel. Munkálkodjunk lelki erővel, örömmel és a

szentlélek hatalmával. Előjogunk ez. Az Úr hajlandó az ő népének segítségére lenni. Az eredmény első feltétele az igazi megtérés és teljes odaadás.

Szolgáljon ezen imahét is arra, hogy munkánkhoz több képességet nyerjünk az Úrtól ezen dicső ügy befejezésére és Megváltónk eljövételére.

Harmadik előadás.

Vasárnap, 1909. december 12-ére.

Napjaink és munkánk a proféták jövődöléseinek szempontjából tekintve.

Prescott W. W.

Oly mozgalommal állunk összeköttetésben, melynek az a célja, hogy a világban élő embereket Krisztus dicsőséges második eljövételére előkészítse. Hasznunkra és reményünk megerősítésére szolgál, ha hitünk alapelveit gyakorta áttekintjük és tanulmányozzuk. Természetes, hogy ezáltal új erőt és bátorságot nyerünk, munkánk folytatására és befejezésére. E jelen cikkben szándékunk oly bizonyítékokat előhozni, melyek meggyőződéssül szolgálnak azon állításunknak, hogy a második nagy adventi világmozgalom ez utolsó időben tényleg az evangélium befejező munkáját képezi.

A mozgalom ideje.

Mikor az evangélium utolsó üzenete adatik e világnak, akkor a szentírás minden profétálása már be lesz teljesedve. A szentírásban kifejezett jövődölések ebben az időben már történelmi tényekké váltak. Dániel profétának látásai a babiloniai, media-perzsiai, görögországi és római birodalmak keletkezéséről, fejlődéséről valamint bukásáról, az események egymásután mind meg lesznek már valósulva, úgy hogy egy további birodalomnak helye nem lesz. Közvetlen az összes proféciai jövődölések beteljesülése után várható az ötödik birodalomnak, Krisztus birodalmának felállítása. Mikor a proféták jövődölései

részletesen már beteljesültek, mikor Dániel szerint ama kis szaru, Pál apostol szerint ama rettenetes fenevad, a Jelenések könyve szerint mint Krisztus egyházának gyarló utánczója teljesen kifejlődött és pályafutását bevégezte, akkor megérkezett az az idő, amikor a fenevad és képe ellen az üzenet adassék.

Szükséges azonban, hogy minden jövődölésnek pontos idejét is tudjuk, mert különben nem vagyunk képesek a nemzedéknek értelmesen megmagyarázni, hogy »az embernek fia nem sokára meg fog jelenni az ég felhőiben«. A proféciai határozott időszakok Noé idejével vették kezdetüket és napjainkban jártak le. Azon 120 év, amely alatt Noé az özönvíz közeledését hirdette, azon 400 év, amely időig Ábrahám gyermekei Egyiptomban szenvedtek (1. Móz. 15, 13), azon 65 év, mely idő alatt Efraim népe megromol (Ésaiás 7, 8), a 70 évi fogság Babilonban (Jer. 25, 8–11), az 1260 év, mely idő alatt »a magasságok szentjei« az Isten törvénye és az idők a »kis szaru« hatalma alatt lesznek (Dán. 7, 25), a 2300 év, melyben a szentélyt és a szent sereget elpusztították (Dán. 8, 13), az 1290 és az 1335 esztendő — mindezen proféciai idők a világ végnapjaiban fognak a világ folyásának naptárán helyet foglalni.

A proféták jövődölései a végidőről akkor teljesebben be egymásután, mikor az »Utolsó üzenet« adatik. A politikai és társadalmi helyzetek a keresztyén egyházban, meg fognak felelni a proféciai kijelentéseknek, melyek az utolsó időre vonatkoznak. Továbbá az adventi mozgalom is abban az időben adassék a világnak oly módon, hogy a róla szóló jövődölések benne beteljesedjenek. Bármilyen más mozgalom, mely ezen tényeknek nem felel meg, nem lehet az Úr végső munkája a földön; de az a mozgalom, mely mindenben megegyezik ezen tényekkel, az az Úr igazi munkája, mely az emberiséget Krisztus második eljövételére előkészíti.

Az üzenet keletkezéséről és színhelyéről.

Amennyiben a hármasságnyi üzenet a fenevad és annak képe ellen irányul, világos, hogy ezen üzenet ott vegye

kezdetét, hol az egész kérdés és küzdelem felmerül és ahol a »fenevad képe« alakul. A legjobb bizonyítékok bizonyítják, hogy ez a hely az *Egyesült Államok*. Egy katolikus folyóiratban a következő idézetet olvassuk, mely azt bizonyítja, hogy Amerika a pápaság reménye.

»Nem volt még soha Amerika történelmében az az idő, amikor az egyháznak oly jó alkalmat lett volna hozzá közeledni. A régi ellenszenv nagy részben kihalt. A protestantizmus lépésről lépésre elveszti maga alatt a talajt. . . Itt az idő, hogy Amerikát katolikussá és dicsőbbé tegyék, mint ahogy a világ valaha látta. Tehetséges férfiak vetik is már az alapját.« (»The New World« című chicagói folyóiratból, 1905. okt. 21.)

»X. Pius pápa szívén hordja az Egyesült Államokat. Csodálja anyagi és szellemi fejlődését. A katolikus egyház csupán Amerikában halad előre. A templomok száma napról napra szaporodik. Minden esztendő lefolyásával új egyházkerületek alakulnak és a már létező kerületek megerősödnek. Európában kevés püspök alapkövet vetett, — odaát majdnem ismeretlen szertartás ez. Az egyház Európában lassan elgyengül és elveszti tagjait a kilépés és kivándorlás által. Itt a kilátás az egyházra nézve igen szomorú. Ilyen kedvezőtlen körülmények között, azoktól elhagyva, kiknek hőséggel kellene hozzá ragaszkodni, ő szentsége a pápa Amerikához fordul vigasztalásért. S nem hiába! Manapság amerikai vállalatok tartják fenn a vatikánt. Az anyagi támogatás nagy része Amerikából származik és a mi még most rendes folyami, nemsokára egy kiomló áram lesz.« (»Western Watchman« című folyóiratból 1908. október 29-én.)

Még sok ehhez hasonló bizonyítékokat hozhatnánk elő, de ez is elégséges. Az Egyesült Államok azon hatalmak között az első, melyek ezen keresztyéni alapelvet, hogy az egyház külön álló az államtól, elfogadták és törvényeibe iktatták. De mily nagy lesz a meglepetés, ha az Egyesült Államok ezen alapelvet eltörlik és az egyház és állam egyesülésével a lelkiismeret üldözésére rossz példát mutat az egész világnak. Ilyen kö-

rülmények között szükséges, hogy egy ellenmozgalom induljon és különösen ott, hol a veszedelem keletkezik és nőn nő.

Az üzenet természetete és lényege.

De ezen üzenetnek nemcsak helye és ideje van összhangzásban a profétáliákkal, hanem olyan természetűnek is kell lenni, hogy a jövődölések teljességét benne megláthassuk. A Jelenések 14, 6–12 versei megmutatják ezen üzenet képét, mely megmutatja, hogy ezen üzenet abból áll, hogy az »örökkévaló« evangélium hirdettessék a világ minden részében és pedig azon célból, hogy a hamis istenitisztelet és az igazság megferdítése napvilágra jöjjön. Dániel proféta szól erről legvilágosabban és ha alapos áttekintést akarunk nyerni a kérdés lényegéről, akkor különösen a 7. részhez kell fordulnunk.

Dániel könyvének 7. részéből azt tanuljuk, hogy a »kis szarv« mely a pápaságot példázza, politikai hatalmának biztosítására három királyságot megaláztott. Továbbá Dániel 8. részében azt találjuk, hogy ugyanez a hatalom egyházi tekintélyének biztosítására eltörölte a szüntelen való istenitiszteletet. Ezen tényről következőképpen szól a szentírás: »És a seregnek Fejedelméig nevedék és ő tőle elvéteték a szüntelen való áldozat és elhányattaték az ő szent hajlékának helye. És a sereg adaték közbe a szüntelen való áldozatért a vétékért; és veti az igazságot a földre, és megeselekszi ezeket és jó szerencsés előmenetele lészen. És hallék egy szentet hogy szóla; mert szóla egy a szentek közül egy csudálatos szólónak mondván: Meddig lészen a szüntelen való áldozat elvételének látása és a pusztító gonoszság, hogy mind a szent helyet mind a sereget elpusztítsa? És monda nékem: Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig és azután megtisztittatik a szent hely.« Dán. 8, 11–14.

Ezen jövődölés egyszери átolvasásánál azonnal kitűnik, hogy a pápaság a mennyei főpapunk által a mennyei szentségben végzendő istenitiszteleteket megváltoztatta és Isten törvényét és népét lábbal tiporta, de az is kitűnik ezen jövődölésből, hogy Isten terve eunek

is határt szabott a 2300 évi időtartalommal. Dániel proféta 9. részének tanulmányozása megmutatja, hogy a 490 év és a 2300 év egy időben kezdődött, t. i. midőn Jeruzsálem felépítésére vonatkozó rendeletek ki lettek adva. Ez Artaxerxes király uralkodásának hetedik esztendejében történt (Esdrás 6, 14. 7. 8) a történelmi adatok szerint a 457. esztendőben. Ezen számítás szerint a 2300 év 1844-ben járt le. Ezzel megszűnt a pusztulás munkája, melyet a proféta előre megjövendölt.

Hogy ezen jövendölést teljesen megérthessük, összehasonlíttuk a régi Izráel tapasztalatait, midőn a babilóniai fogságban voltak, Isten jelenlegi uépének tapasztalataival, kik a titkos lelki Babiloniában vannak a jelenvaló időben. Jeruzsálem lakosa, Izráel népe azért jutott a babilóniai fogságba, mert a teljes lelki átadás helyett megelégedtek a felületes istenitisztelettel és külső szer-tartásaival. (Hasonlítsd össze 1. Krón. 9, 1; Dán. 1, 1. 2. verseivel.) A templom elpusztult és az igazi istenitisztelelet megszűnt. A hosszú fogság végén az Úr arra indította a pogány király szívét, hogy engedje meg, hogy népe visszatérjen, a templomot és a várost felépíteni és az igazi istenitiszteleletet helyreállítani, ez sikerült is Artaxerxes király uralkodásának hetedik esztendejében Kr. e. 457-ben, a háromszoros dekrétum kiadása által.

Ez utolsó időben hasonló tapasztalato-kat találunk a történelem lapjain. Az »álnokságnak titka« már Pál apostol idejében megkezdte működését és így egy modern Babilon minden hamis és téves istenitisztelelettel létrejött. Az igazi szívből jövő és belső istenitisztelelet helyett megelégedtek a külső formákkal és ceremóniákkal és így az Úr népe a titkos Babilon hatalmába került, mely mind a népet mind a szent helyet láb-bal tiporta. Ahelyett hogy a nép figyelmét a mennyei szentségre, a nagy főpapokra irányították volna, a pápaság felállította a mai szenthelyét, más pap-ságot és más istenitiszteleletet alapított. Így elvette, amennyire őt illette, az igazi istenitiszteleletet. Évszázadokon keresztül a »bűnös ember« a templomban

Krisztus helyét foglalta el, és a mennyei szentségben folyó igazi istenitisztelelet tudását elzárta a világtól. Ezen állapot a proféta mondása szerint Kr. e. 457-ben vette kezdetét és 1844-ig tartott, mely időtől ismét helyre állítatik az igazi istenitisztelelet. Ennélfogva ezen időköz-nek nagy fontossága van, mert két tapasztalatot köt össze, mely között az egyik árnyéka a másiknak. A régi Babilon árnyéka a modern Babilonnak. Az Izráel népének babilóniai fogsága előképe a modern Izráel fogságának a modern Babilonban. A régi Izráel képlete a modern Izráelnek, a régi templom árnyéka a mennyei templomnak. A régi istenitisztelelet Isten rendelése szerint lett és képe a mennyei szentségben levő istenitiszteleletnek. A régi babilóniai fogságból való szabadulás történeti példa a modern Babilon fogságából való megmenekülésre. A 2300 év egyszerű időtartam a két esemény között. Anélkül, hogy ezen tárgy részleteit tovább előad-juk, látható, hogy az utolsó üzenet a babilóniai fogságból való menekülést eszközli. Ezen üzenet főcélja, a mennyei szentségről és az abban szolgáló főpapunkról szóló tudományt helyreállítani. Ez megadja az evangélium igazságának helyes formáját, tudtára hozza Isten népének szükségletit és képessé teszi őket a mennyei lényekkel összhangzás-ban munkálkodni és Krisztus eljövételére előkészülni.

Ezen tényeknek nagy jelentősége van a mennyei szentségre és az abban folyó szolgálatra vonatkozó világosságra, amely megmagyarázza azok csalatkozását, kik Krisztus második eljövételét 1844-ben várták és egyúttal szilárd alapra helyezi a második adventről szóló mozgalmat. Amint a régi istenitisztelelet a hármass dekrétum helyreállított, ami csak alapjában véve egy üzenet volt; úgy a jelenvaló időben a hármass angyali üzenet szüntén helyreállítja az igazi szolgálatot, amely egy tökéletes üzenetet képez.

A mennyei szentségben folyó istenitisztelelet megismertetése a néppel nagy eredménnyel járt. Azonban csak rövidesen tudunk róla szólani. Azonnal nyilvánvalóvá vált, hogy a szövetség

ládájában levő tízparancsolat minden istenítiszteletnek célja. A szolgálatnak minden része, a törvénnyel szemben levő bűnös viszonyáról szólt. Ez arra a tényre vezetett, hogy a negyedik parancsolatot mindenki megrontotta; és azonnal a szombatreform mozgalmá követte. A profétálások tanulmányozása világosságra hozta azon tényt, hogy a mennyei főpap most végzi munkáját és nemsokára visszatér a földre. A Megváltó közeli eljövételét nagy bizalommal hirdették. Hasonló módon más elhanyagolt és mellőzött igazságok is tudomására hozták a népnek, az eredeti evangélium pedig ismét napvilágra került, amint azt Krisztus és az apostolok tanították. Ezen üzenet főtárgyát képezi a mennyei szentség és az abba folyó istenítisztelet.

Az üzenet eredménye.

Kezdetől fogva a Krisztus és Sátán közötti küzdelem főkérdését az Isten tekintélye és jellemének igazságossága képezte. A bűnbeesés óta az evangéliumnak az a célja, hogy az embert újra visszahelyezze azon méltóságba, melyből elesett, s hogy Isten törvénye iránt engedelmisséget tanúsítson. Ezen hosszú idő alatt Sátánnak folyton az volt a törekvése, hogy az embereket az engedetlenség szellemével betöltse. Az evangélium végmunkája egy oly népet készít elő, mely Krisztus eljövetelekor elváltoztatik, melynek életének főcélja az Isten törvénye iránti engedelmisség volt. Az utolsó üzenet hirdetése és elfogadása oly népet készít elő, melynek szívében az ő törvénye — az a törvény van, melynek másolata a mennyei szentségben a szövetség ládájában található. Mindez, rövidesen összefoglalva, van e szavakban: »Itt tetszik meg a szentek türesek, itt vannak azok, kik megtartják az Isten parancsolatit és a Jézusnak hitét.« Jelenések 14, 12.

Csak az ilyen eredmény felel meg a profétálások követeléseinek. A pápaság megváltoztatta Isten törvényét, s annak helyében hagyományait helyezte, melyekről azt állítja, hogy biztosabb útmutatók mint a szentírás, ezt bizonyítja, hogy a szombatnap helyett a vasár-

napot ünnepli. A hármass angyal üzenet azért hirdettetik, hogy ezen tévedés helyre legyen igazítva, hogy az emberiség ismét visszatérjen Isten beszédjéhez, és hogy a Mindenható törvényeit nagyobbra becsülje, mint az emberek rendelkezéseit. Akik ismerik a másik advent mozgalmát, tudják, hogy a munka minden tekintetben mily eredménnyel járt. Lehetetlen ezen cikk keretében mindazon következtetéseket, melyeket az említett tényekből ki lehetne vonni, összefoglalni, de azért reméljük, hogy ami megirattatott mind azok felbátorítására és megerősítésére fog szolgálni, kik ennek előmozdítására mindent feláldoztak. Minden esetre meggyőzi azokat is, kik eddig még nem látták benne az evangélium befejező munkáját.

Most van az idő, hogy ezen üzenetet teljes szívünkkel elfogadjuk, és most van az idő, hogy egy igazi keresztyén tapasztalatot nyerjünk. Készüljünk az örökkévalóságra!

Negyedik előadás.

Szerda, 1909. december 15-ére.

A jellem kipróbáltatása.

Haskell S. N.

Az Úrnak ama nagy napján sokan meg fognak esalatkozni, kik most azt tartják magukról, hogy Istennek hű szolgálói. »Nem minden, aki ezt mondja nekem: Uram! Uram! megyen be a mennyországba, hanem aki cselekszi az én mennyei Atyámnak akaratját.« Sokan mondják nekem ama napon: Uram! Uram! nemde nem a te nevedben tanítottunk-e? és nem a te nevedben üztünk-e ördögöket és a te nevedben sok hatalmas dolgokat nem cselekedtünk-e? Akkor pedig vallást tészek nekik: Soha nem ismertelek titeket, távozzatok el én tőlem álnokságnak cselekedői.« Máté 7, 21–23.

Ezen szavak a szentírás legkomolyabb szavai közé tartoznak és az ítélet napjára mutatnak. »Sokan mondják nekem ama napon.« Itt nem hitetlen bűnösök-

ról van szó, hanem oly egyénokról, kik keresztyéneknek és hívőknek vallják magukat és az üdvösség reménységében éltek. »Nemde nem a te nevedben tanítottunk-e stb?» mondják.

A profétálásnak három módja van, és sokszor egyik sem származik Istentől. 1. A profétálásokat tanítani, mint Kajafás (lásd János 11, 49–51.) 2. Énekelni, dicsérni és hangszereken játszani szintén profétálás. (Lásd 1. Krónika 25, 1–3.) 3. Bizonyoságot tenni a gyülekezetben. (Lásd 1. Kor. 14, 22–26.)

Ezen egyének, kikről itt Krisztus Úrunk szól, nemcsak névleges keresztyének, hanem olyanok, kik segítettek a profétálások hirdetésében, kik részt vettek az énekek elzengésében és kik ördögöket űztek ki az emberekből. De mindczerk dacára csalatkoztak, mert életük nem felelt meg Isten törvényének.

Ezen szó: »Ama napon« nem vonatkozik arra az időre, mikor Krisztus az ég felhőiben eljön, mert akkor már késő minden könyörgésnek, hanem arra az időre, mikor már nem lesz közbenjáró a mennyei szentségben és az a szó megy ki: »Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is, és aki szennyes, legyen szennyes ezután is, és aki igazságos, gyakoroljon igazságot ezután is, és aki szent, haladjon a szentségben ezután is. És íme eljövök hamar, az én jutalmam velem, hogy megfizessek mindenkinek az ő cselekedete szerint.« Jel. 22, 11. 12. (Átdolgozott szöveg.)

A kegyelemidőnek vége éppoly hirtelen és váratlan fog bekövetkezni azokra, kik a megváltást remélték, de eljárásuk hiányosnak találtatott az ítélet idejében, mint egy »lopó az éjszakán«. Igaz, hogy tanítottak másokat, imádkoztak a betegek felgyógyulásáért, hirdették a profétálásokat, de a válságos pillanatban kitűnt, hogy nincs olaj a lámpájukban.

A hét utolsó csapásnál meg fogják látni, hogy az Úr mimódon óvja az ő gyermekeit. Látni fogják, hogy midőn »elesnek mellőled ezeren és jobbkezed felől tízezeren« és őket még sem éri semmi veszedelem. Zsolt. 91. Éppen akkor látják meg, hogy csalatkoztak és házukat a homokra építették. Máté 7,

24–27. Mikor már késő, akkor fogják megtudni, hogy az Úr tanubizonyságté teleit nem becsülték eléggé. *Késő! Késő!* ez a kétségbeejtő kiáltás. Késő, mert visszautasították az Úr intó szavait és másba vetették reménységüket. Nem bíztak Isten változhatatlan ígében, amely mindörökké megmarad.

Az emberek egész vagyonukat adhatják a szegényeknek, de ha nincs Isten szerelme az ő szívében, nem lesznek megmentve. Bármilyen nagy áldozatok is hozunk, nem lehet azáltal az üdvösséget megszerezni. A proféta erről így szól: »Mivel menjek eleibe az Úrnak? Mimódon alázzam meg magam a felséges Isten előtt? Avagy egészen égőáldozatokkal menjek eleibe? avagy esztendő borjukk-al-e? Vajjon kedvét találnám-e az Úrnak ezer kosokkal? Tízezer olajforrásból költ olajjal? Vajjon adjam-e elsőszülöttemet bűnömnek váltságáért? Az én méhemnek gyümölcsét az én lelkem gonoszságának váltságáért?« Mikeás 6, 6. 7. Azután folytatja: »Óh ember, megmondotta néked az Isten mi legyen a jó; és mit kíván az Úr tetőled egyebet, hanem hogy igazságot cselekedjél, szeresd az irgalmasságot és hogy megalázzad magadat és hogy a te Isteneddel alázatosan járj.« 8. vers.

Saul igen alázatos volt az Úr előtt és akkor mindig diadalmaskodott a nagy csatákban. Midőn egy alkalommal háboruba készült, Sámuel proféta azt mondá neki: »Annakokáért hallgass az Úrnak szavára és menj el és verd meg az Amaleket és valamije vagyon mindent elveszessetek és semmit neki ne kedvezz, hanem megöljed a férfiakat, az asszonyt, a gyermeket, a csecsszopókat, az ökröket és a juhokat, a tevéket és a szamarakat.«

Saul a csatában előrement és azt gondolta, hogy ő jobb tervet képes alakítani mint az Úr és míg a népet megölette, a jószág javát életben hagyta, azzal a kifogással, hogy ezekkel áldozatokat hoz az Úrnak. Oly biztos volt abban, hogy eljárása helyes, hogy midőn Sámuel profétával találkozott azt mondá: »Áldott vagy te az Úrtól. Íme én teljesíttem az Úrnak szavát.« De Sámuel felelé: »Micsoda nagy baromri-

vás tehát ez, mely fülembé jó és mi-
csoda ökröknek bógése, amelyet hallok?»
Saul erre kijelentette az ő tervét, és
végre hozzátette, hogy a nép kívánsága
ez. Sámuel erre azt válaszolta: »Vajjon
az egészen égő és egyéb áldozatokban
nagyobb gyönyörűsége vagy-on-e az Úr-
nak, hogynem mint az Úr szavához való
engedelmességben? Íme az engedelmessé-
g jobb az áldozatnál, jobb az ő szavának
megfogadása, hogynem mint a kosoknak
kövérei; mert minémű nagy véték a
varázslás, olyan az Isten ellen való
rugodozás, és az ő ellen való kemény-
ség olyan véték, mint a bálványimádás.
Azért mivelhogy te megvetted az Úr-
nak beszédét, ő is elvetett téged, hogy
ne légy király.« 1. Sám. 15, 22, 23.

»Az engedelmesség jobb az áldozatnál.«

Az engedelmességet nem lehet sem-
mivel kipótolni. Istennek az az akaratja
— hogy minden okoskodás és kétségbe-
vonás nélkül vessük alá magunkat az ő
akaratának és rendelkezésének, amely
annyit tesz, mint igent mondani az Úr-
nak minden szavaira. Mikeás proféta
azt kérdezi: »Vajjon adjam-e elsőszülöt-
temet hűnömnek váltságáért? Az én
méhemnek gyümölcsét az én lelkem go-
noszságának váltságáért?« A legnagyobb
áldozat, melyet ember valaha hozhat
Istennek, nem oly kedves előtte, mint
az *engedelmesség*. »Íme az engedelmessé-
g jobb az áldozatnál, jobb az ő sza-
vának megfogadása, hogynem mint a
kosoknak kövérei.« Aki az Úr igéjének
engedelmességgel, az kiállja az engedelmessé-
g minden próbáját.

A világtörténelemnek legfontosabb és
legünnepélyesebb idejében élünk. Az
Úr előkészíti az ő hű népét az új földi
életre. A késői esőre és a szentlélek
kitöltésére várunk, melynek frissítő ha-
tását már részben tapasztaltuk. De sen-
kisé nem élvezheti azt, kinek szíve és lel-
kiismerete nincsen rendben. Nem lehet
addig rendben a szív, míg az egyén
nem mondja »itt vagyok, Uram, küldj
engemet,« vagy »szólj, Uram, a te szol-
gad meghallgat.«

Az Úr az ő szentigéje és bizonyág-
tételének lelke által szól az ő népéhez.
Aki hajlandó ezeket elfogadni, az meg-

marad a mérlegben. Ez az egyedüli
biztos eljárás a jelen időben. Egy meg-
nem vallott bűn elégséges az örök élet-
től való elmaradásra. Egyetlen jellemi
gyengeség elégséges arra, hogy Isten
országától elmaradjunk.

Az Úr igen sokat követel tőlünk,
amit a multban nem kívánt és azért
kettős erővel kell munkálkodnunk. Itt
az az idő, melyről Ámos proféta így
szól: »Mondá az Úr, íme én lineára
való egyengetést szerzek az én népem
között, az Izráel között, nem szívelem
többé, hogy ötöt elkerülném.« Ámos
7, 8. Az utolsó napokban vagyunk és
Sátán leszállott az égből nagy haragból,
mert tudja, hogy már rövid az ideje!
Az Úr hű népe is tudja meg, hogy elő-
készülés ideje rövid, hogy most kell
magába szállani mindenkinek, hogy
megtudja, vajjon szíve és élete tiszta-e?
Isten jóságos, szeretetteljes, hosszútűrő.
Magához hív, hogy meggyógyítson. »A
lélek és a menyasszony azt mondják:
Jövel, és aki hallja az is ezt mondja:
Jövel. Aki szomjuhozik, jöjjön el és
aki akarja, vegye az életnek vizét in-
gyen.« Jel. 22, 17; Ésaiás 55, 1; Jel.
21, 6.

Az Úr kinyújtja kezét, hogy a gyen-
géket támogassa és segítse, a bátortala-
nokokat pedig újból felbátorítja a küzde-
lem folytatására. Munkálkodjunk tehát
úton és útfélen új reménnyel és bizo-
dalommal, hogy lelkeket megmentünk
és kéréket gyűjtsünk a mennyei tár-
házba, hogy midőn eljő az Úr, nekünk
is mondhatja: »Jövel hű szolgám, menj
be a te Uradnak örömére.«

»Serkenj fel első tanuk lelke,
Hogy Sion falán örök álljanak,
Kiknek szavuk soha nem szünve,
Elleneiddel szembe szálljanak.
Hogy hirök fusson a világon át,
Sok ezer lelket vonjanak hozzád.

Az igazság lángja ellobant-e már?
Kihült-e már az első szeretet?
Kereszt tüzéhez már senki sem jár,
Gyűjtven az Úr számára lelkeket?
Tanuknak szelleme hol maradtál?
Öndicsőségünk több-e Krisztusnál?

Óh, bárcsak tüzed hamar égne!
És mindenkiben lángolna a hit.

Bár a világ már megismerne,
Hogy egyedül csak véred üdvözít.
Te aratásnak Ura, óh, nézz le, nézz!
Az aratók száma oly kevés.»

Ötödik előadás.

Péntek, 1909. december 17-ére.

„Ismét egy év a missió előrehaladásából.“

Spicer H. A.

Az Isten népénél minden lefolyó év előrehaladást hoz a missiói munkában. Ezért hálát mondhatunk az Úrnak. Kilátásunk minden lépéssel fényesebb lesz; de minden évben hangosabban és hangosabban kiált a nagy világ segítségért, és ez újból felbuzdít az imára, adakozásra és a munkára.

Nem lehet elfáradni a nagy munka megfigyelésében. Nem unja meg az ember újból és újból olvasni a távol földekről érkező híreket. Az Úrnak kezét látjuk a munkában. Amit a proféták és királyok sok századdal előre láttak, azt mi most szemeink előtt látjuk. Ésaías látásban látta a Megváltottak összegyűjtését Sionban az utolsó napokban. Hallotta a világ gunyolódását, midőn azokat, kiknek szívében az Úrnak törvénye van, kigunyolták. Látta az Úr népét felemelkedni és fényleni. Örömeben az ihlettől indítva ezt kiáltotta: »Óh mily szépek a hegyeken az evangélium hirdetőinek lábai, aki békeséget hirdet, örömet mond a jóról, szabadulást prédikál, aki ezt mondja Sionnak: Uralodik a te Istened! A te órállóidnak szavok hallatszik, felemelik szavokat, kiáltanak, mert az ő tulajdon szemeikkel meglátják, mikor visszahozza az Úr Siont.« Feltúrte az Úr az ő szent karját minden pogányoknak szemeik előtt, hogy e földnek minden határai lássák a mi Istenünknek szabadítását.« Ésaías 52, 7. 8. 10.

Minden proféta és szent napjainkat vágyták látni. Dániel és János apostol kijelölték az időt, mikor az üzenet hirdetve lesz. A világ minden népe, nem-

zetsége és nyelvezete meghallja az utolsó üzenetet. Ezen üzenet hirdetésének az lesz a következménye, hogy egy oly népet gyűjt össze, mely »megtartja az Istennek parancsolatit és a Jézusban való hitet«. Ezt látjuk napjainkban szemeink előtt. Amit a proféták évezredekkel ezelőtt jövendöltek és amit látni óhajtottak, azt mi szemeinkkel látjuk. E jelen év egy új korszakot jelent a missiói mozgalomban. Mily nagy érdeklődéssel hallgattuk már a missiói előadásokat az általános világkonferencián! Az összes testvéreink a világ minden részéből egy hanggal bizonyosságot tettek arról, hogy ezen üzenet milyen változást hoz létre az emberek életében, és egy világmunkát épít fel az egész világon minden országban. Milyen hangosan hangzott el a hívás segítségért! *Küldjétek segítséget!* Nem az eredmény hiánya aggaszt bennünket, hanem honnan vesszük a missiói munkásokat. Mindenütt nyílt ajtóra találunk, és amit e nagy munkában látunk és tapasztalunk nagyobb önfeláldozásra és áldozatkészségre vezet.

A nagy világkonferencián elbeszélt tapasztalatok teljes összhangzásban állanak a szentlélektől nyert bizonyoságtelekkel:

»Vezérünk ezt vezényli: Előre! Előre! Ezrek éheznek az igazság után. A macedoniai hívás most is hangzik: Jer által és segíts! Ismételten nagy néptömeg a tengeren túl mutatott, akik aggodalomban, sápadt arccal és komoly tekintettel azt kérdezik: micsoda az igazság? Azt mondják: »Adjátok nekünk az életnek kenyerét!« Gyülekezeteink hátra maradtak a lelki fejlődésben. A régi ösvényeket kell ismét felkeresnünk. Viszsa kell térnünk az evangélium egyszerűségéhez. Szemeim könnyel telnek meg, midőn ezen képet látom. Az égből felém hangzik e szó: »Menjétek, hirdessétek az evangéliumot minden teremtettné nyeknek.« (White E. G., Szt. S.-ben.)

Csak gondolatok arra a testvérünkre, ki több mint egy ezer kilométernyi utat tett meg, hogy olyanokat találjon, kik őt az igazságban oktatják. Azután csak gondoljunk arra, hogy abban a nagy tartományban csak három felszen-

telt prédikátor munkálkodik. Turkestantól, ázsiai Oroszországban, egy testvér ír egy keresztségről, hol a víz partján száz meg száz néző gyült össze, némelyek azért, hogy gunyt üzzenek, mások azonban imádkoztak. Így Turkestantban is folyik már a munka. Ki gondolta volna ezt három évvel ezelőtt?

Böttcher J. T. testvérné Rigából, Oroszországból a következőket írja: »Férfem jelenleg Déloroszországot látogatja, hogy egy iskola részére alkalmas helyet találjon. Mily nagy öröm, hogy a nagy orosz birodalomban most már missiói iskoláról beszélhetünk. Harbinból, a kínai határról a következő levelet küldötte egy kis csoport, kik élő hirdetőt még nem láttak. Azt írják: „Kedves testvérek! Azt írtátok nekünk, hogy Löbsack testvér Akmolinsk városában időzik. Ez nekünk nagyon kedves hír. Várjuk azt az időt, midőn egy felavatott missiói munkás jön hozzánk, mert sokan várják a keresztséget. Ma többet nem írhatok. Krisztus mondja: Ahol ketten vagy hárman összegyűlnek az én nevemben, ott én is leszek. Augusztus 11-én egy harbini testvérünknek gyermeke meghalt. A testet a sírig követtük, hol sok népet találtunk összegyűlve, kínaiak és oroszok, kik nagyon csodálkoztak, hogy nem volt előljárónk. Mi azonban tudtuk, hogy Krisztus a mi előljárónk.«

Hála Istennek az Úrnak munkája meg van alapítva Mandsuriában. Bárhova is fordulunk, találkozni fogunk olyan lelkekkel, kik az igazságot keresik. A Balkán államokból Hinter testvér egy tapasztalatot közöl velünk. Utazásai közben lapjainkat és traktátainkat terjeszti. Nem régen éj idején kopogtatott ajtajánál. Midőn az ajtót kinyitotta, három földművelő állt előtte, kik 80 kilométernyi utat tettek meg, hogy az igazságról valamit megtudjanak. Midőn kérdezte, hogy mit kívánnak, azt mondták:

»Mi a megváltásnak útját keressük; s azt hallottuk, hogy itt lakik egy ember, aki azt tudja, és azért jöttünk, hogy mi is megtudjuk.«

A távol Cook szigetéről egy bennszülött azt írja, hogy az ő öröme kimondhatatlan nagy, mert hozzá küldött iratok ál-

tal megismerte a jelenvaló igazságot. »Hozzánk egy fiatal ember jött, Torge volt a neve, ki igen sok könyvet adott el közöttünk, minek az lett a következménye, hogy most már nem hiszünk abban, ami a szentírással nem egyezik. De küldjetekek nekünk még több világosságot!«

Lent Afrikában nagy az éhség az élet kenyere után. A bennszülöttek még száz kilométerről is eljönnek hozzánk és tanítót kérnek. Porter R. C. testvér, ki nem régen a rhodesiai missiói állomásokat látogatta meg, a következőket írja: »Anyagi támogatásra van szükségünk, mert több missiói állomást kell minél hamarabb megnyitni. Gyorsabban kell lépünk, mint a multban, mert fel kell világosítani a sötét földrészeket az evangélium fényénél. Azért kedves testvérek, amidőn adakoztak, a világosság terjesztéséhez járultok hozzá.« Afrikának ezen részei vannak a legjobban benépesítve: Nyugat-Afrika, a Quineai tengerpart, és Sudántól a Nilus folyóig, ezen helyeken laknak Afrika milliói. Nyugat-Afrikában csak két missionárius munkálkodik. Két család, millió között. Ebben az évben két családot akartak odaküldeni, de Babcock testvér azt mondta, hogy minden missionáruossal 5000 koronát is kellene oda küldeni egy missiói állomás berendezésére. Eddig várunk és Afrika is vár még mindig segítségre. Babcock testvér azt írja:

»Nem kevesebb mint száz millió lélek él ezen a nagy területen. Ha valamikor a keresztyénség a sötétségben élő emberiség érdekében akar tenni valamit, tegye meg most. Szívből kérem a kedves testvéreket, hogy Nyugat-Afrika érdekében e jelen esztendőben tegyenek valami lépéseket.

Igenis kedves testvéreink, White testvérnő szavai szerint ezer meg ezer lélek éhezik az élő igazság után.

Westphal J. W. testvér a következő üzenetet küldi Dél-Amerikából:

»A pápaság hatalmának megtörésével itt Délamerikában sok ajtó és szív megnyílt az igazság hirdetésére. Sok lélek keresi az igazságot. Vak szemek és süket fülek megnyílnak és szívek meglágyulnak. Ez azt mutatja, hogy

az Úrnak keze van a munkában, és hogy a munka hamar be lesz fejezve. Az Úr minden törekvést megáldott. Az általános konferencia az utóbbi időben több segítséget küldött, de még többet várunk. Mások készen állnak az indulásra, de hiányzik a szükséges költség. Két missiói munkást kellene azonnal az Amazon folyó vidékére küldeni. Eddig még nem volt adventista abban a tartományban. Ezenkívül van még több állam Braziliában, hol még nem hallotta senki a megmentő igazságot. Úgy van ez Argentiniában is. A munka nagy megerősítésre szorul, hogy hangos kiáltássá nevedekdjék. Mit mondjunk még Peruról, Bolíviáról és Equadorról, hol szintén alig kezdtük meg a munkát. Az Úr kinyitotta az ajtót. Vajjon belépünk-e? Vagy hiába legyen minden fáradság? Kérjétek az aratásnak Urát, hogy aratókat küldjön segítségünkre. Kelet-Indiából, Új-Quineából Carr S. W. testvér egy ember megtéréséről értesít bennünket, mely az ő munkájának első gyümölcse.

Carr testvér ezt írja: »Találtam egy Motuan nevű ifjút, ki jó szolgálatot tett nekem mint tolmács. A gyülekezetekben igen tetemes hallgatóim vannak. Megmagyaráztam nekik, hogy miért jöttünk Új-Quineába, hogy Krisztus szeretét és második eljövételét hirdessük nekik. Nagy figyelemmel hallgattak, midőn Krisztus életéről, haláláról és feltámadásáról szóltam. Az utóbbin igen bámultak. Ünnepeyes csend uralkodott, mikor imára leborultunk. Arra kértem az Urat, hogy áldja meg szavaimat és engedje meg, hogy én tovább is munkálkodhassak a nép között. Itt a környékben én vagyok az egyedüli munkás. Ezen néptörzsek még a mai napig kanibálisok (emberevők).

Kinából több ébresztésekről értesülünk. Ezen igazságot minden őszinte szív keresi. Andersen J. P. testvér Kina belsejéből azt írja:

»Nagy feladat ez. Kina sok millióinak ezen üzenetet hirdetni. Mégis meg vagyok győződve, hogy miután a szükséges bennszülött munkások felett rendelkezünk, akkor a munka csodálatosan fog előre haladni és pedig rövid idő alatt.«

Akinek nagy feladata van, az bátorságot nyer munkája nagyságának tudatából. Wilbur E. H. testvér azt írja:

A nagy konferenciáról hozzánk jutott tudósítások örömmel töltötték el szíveinket. Bizonyára már eljött az üzenet hangos kiáltásának ideje. Az igazság eddig nem terjedt oly gyorsan, mint éppen ebben az esztendőben. Egynehány munkásaink Amerikában volt és többen betegek, és dacára ennek mégis jól halad előre a munka. Mert az Úrnak munkája az és semmi nem akadályozhatja. Törökországban is, hol néhány testvérünk áldozatul esett, most már megnyílt az ajtó a munkához. Greaves testvér Smirnából írja, hogy ő megkeresztelte az első lelkeket. Így ismét meg van kezdve egy új tartományban a munka.

Barcelonából munkások elmentek a Balearic szigetekre és sok ezer példány folyóiratot eladtak. Egy szigetlakó felkérte Bond testvért, hogy tanítsa imádkozni az élő Istenhez. Több hasonló kérésekkel fordultak az ott munkálkodó testvéreinkhez. Nagy kár, hogy Spanyolországba jelenleg nem tudunk több munkást küldeni. Portugáliában is csak egy család munkálkodik. Míg Barcelonában a forradalom idejében a vér az utcákon folyt, testvéreink egy bibliai iskolát tartottak meg munkások kiképzésére. Ezen iskolából már hat könyvtárusító ment a munkába.

Fontos idő ez! Amit teszünk, azt hamar kell megtenni. A bizonyágtételekből ezt olvassuk: »Nemsokára nagy küzdelmek keletkeznek a nemzetek között, melyek nem szünek meg, míg el nem jön Krisztus. Összetartásra van szükségünk. Nincs vesztesre való időnk. Az egész világ fel van izgatva a háborúság szellemétől. A Dániel 2. részében adott jövendölések nemsokára beteljesülnek. A világ minden részéből felénk hangzik a macedoniai hívás. Az Úr készítette az utat, munkálkodjunk, munkálkodjunk! az örökkévalóságot szemünk előtt tartva.

1908-ban 140 missionárust küldtünk ki — majdnem kétszer annyit mint azelőtt való esztendőben. Megürült a missiói pénztárunk. Akkor követke-

zett az általános világkonferencia, a missiói földek nagy kiadásokat követeltek és úgy látszott mintha a munka pénzihiány miatt meg fog állani. De az általános konferencia azt határozta, hogy előre megyünk s így ez idén ismét 100 új missionárust küldtünk ki. A hit és bizalom munkája ez! Gyakorlatilag e 100 új missionárus fenntartására való költséget csak ezután várjuk az Úr népétől. Csak egyedül a jó Isten érintheti szíveinket, hogy az adakozásra hajlandók legyünk. Kérjük az Urat, hogy segítséget küldjön nekünk. Tanulmányozzuk a missiói munkát. Mily szép, ha vannak testvérek, kik hajlandók elmenni a sötétségben lakó népekhez, jólétüket sőt egészségüket feláldozni a munkában, de az is éppen oly szép, hogyha valaki otthon marad és munkálkodik, hogy legyen mit adakoznia. Mily szép dolog, hogyha mindnyájan takarékossgot tanulunk és gyakorolunk, hogy nagyobb tehetséggel támogathassuk az Úrnak munkáját.

Ez imahét alkalmából reméljük, hogy mindenki szeretettel és önfeláldozással fog adakozni, hogy ezen adakozás legyen a legnagyobb, amit valaha az Úrnak népe hozott.

Első sorban hozzuk áldozatul szívünket, hogy az Úr azokat megtisztítsa és szent lelkével betöltse. Akkor hajlandók leszünk mindenünket az Úr oltárára rakni, hogy az üzenet hamar összejárja a földet a következő néhány esztendő alatt.

Kiváló előjogunk.

Conradi, L. R.

Isten gyermekeinek legnagyobb előjoga az, hogy: »Isten mellett munkálkodó szolgák« lehetnek. 1. Kor. 3, 9. »A munkamező pedig a világ.« Máté 13, 38. Az adventi népre bizott üzenet, a világ minden népének, nyelvezetének és nemzetségeinek lesz hirdetve. Jel. 14, 6.

Kötelességünk nekünk e jelen időben a föld 1600 millió lakosának e jelenvaló igazsgát hirdetni. Ez nagy feladat 100 000 embernek, de mégis

bizalommal és az Úr segítségével foghatunk a munkához. Az Egyesült Államokban lakozó testvéreink magukra vállalták azt, hogy a Kinában, Japánban, Koreában, Délamerikában, Dél- és Nyugat-Afrikában, Középmamerikában, Mexikóban, Nyugat-Indiában és Kanadában lakozó népeknek az igazsgát hirdetik. Az Ausztráliai unió-konferencia anyagi támogatását ígerte az általános világkonferenciának, a 100 millió szigetlakók között folyó missiói munkára.

Az európai testvérek azt a feladatot vették magukra, hogy a hátralévő 540 milliónak hirdeti az igazsgát. Ezek közül 430 millió Európában, 57 millió Kis-Ázsiában, Szibériában, Törökországban és Afrikában, 53 millió Éjszak- és Kelet-Afrikában lakik.

Tekintettel a kedvező alkalomra, mely Kinában, Japánban és Koreában kínálkozik az igazsg gyors terjesztésére, elhatároztuk, hogy Európában az amerikai testvérek anyagi támogatása nélkül folytatjuk a munkát, hogy a szóban lévő missiói területeken annál nagyobb erővel tudhassák a munkát folytatni. Az európai testvérek készséggel adakoztak, úgy hogy most már egy esztendőben csak 50 000 koronát kaptunk a külföldi testvérektől az itt való munka támogatására. Mivelhogy azonban az általános világkonferencia pénztárához sok segítség hívás érkezett, elhatároztuk, hogy ezentúl minden további megterheléstől megkíméljük őket. Nagy háálával voltunk az Úrhoz, hogy az elmúlt két esztendő alatt a német unió magára vállalta a 140 millió lélek gondozását és amellet a dézsmáját és többi adakozását az európai általános pénztárba adta. Ezen esztendőben a skandináviai unió követi a jó példát és átvesz 13 millió lelket. A brit unió szintén követni készül a többi példáját.

A négy unió áldozatkészsege képessé tesz bennünket arra, hogy még fejletlen és gyenge missiói területeknek segítségére lehetünk. A latin unió, melynek területét körülbelül 110 millió katolikus lakja, kénytelen ezen esztendőben 55 ezer korona támogatást kérni. Az orosz unió, mely Szibériában és Közép-Ázsiában kezdi a munkát, szintén 25

ezer korona segélyre kerül. Így a 3 unió összesen 100 000 korona segélyt kér a munka támogatására. A Levante unió missiói földjei is hozzánk fordulnak segítségért. Törökországban megjött a szabadság pillanata. Macedoniából és Albániából jöttek hozzánk hívások. Az igazság már Mesopotámiát is elérte. Egyiptomban is meg kell a munkaerőt szaporítani. Perzsiába is készülünk munkásokat küldeni. Ezen bibliai földeken lakó 51 millió nép között folyó munkára legalább 45 ezer koronát kell az idén áldoznunk.

Továbbá »Szerecsenország« is kinyújtja kezét mi felénk segítségért. Az európai általános missiói egyesület átvette az afrikai missiói földeket is és most kötelessége, hogy róla gondoskodik: Abessiniá 10 millió lakosával tőlünk vár segítséget. A skandináviai testvéreink, Finnország és amerikai testvéreink is küldték nekünk a szükséges támogatást, hogy Abessiniában azonnal megkezdhessük a munkát. Már elküldtünk egy missiói előljárót és egy orvost. Összesen 9 munkás már munkálkodik ott, a nőmunkásokat is beszámítva. Lakóházakat és iskolákat kell építeni, hol a bennszülötteket iskoláztathatjuk. E cikk írója november és december hónapban meglátogatja Abessiniát.

Ezenkívül Brit-Kelet-Afrikát is említjük. Az Úr az ő kegyelmében megajándékozott szabad területtel, hol 300 ezer lélek lakik. Jelenleg csak egy tesvér munkálkodik ott. A missiói állomás csak 20 kilométernyi távolságban van a vasúti állomástól. Ott a legjobb eredményekre van kilátásunk. Már nyolc missionárius munkálkodik Ugandában, 24 ezer koronára van szükségük az ottvaló munka folytatására.

Ennek közelében a Német-Kelet-Afrikai területen is meg van kezdve a munka. Négy missionárius dolgozik ott, s mivel több épületet vagyunk kénytelenek építeni, legfeljebb 20 ezer koronára van szükségünk. A Páre missiói területen nyolc missiói munkás munkálkodik. Az Úr csodálatosan megáldotta az ottani munkát. 25 szerecsen nemrégén felvette a keresztséget, és körülbelül 1000 gyermek jár az iskolába. A

földművelés által a pamutaratásból már fedik a kiadások egy részét. De ezenkívül még 28 ezer koronára van szükségük.

Az európai általános missiói területek részére a költségvetés 1909. évre körülbelül 155 ezer korona, de mivel 23 új missiói munkás fog kimenni a munkába, a jövő esztendőre ezen összeg jelentékeny emelkedésére számíthatunk. Ezen pénz megszerzésére az egyedüli alkalom az imaheti adakozásunk.

Az Úr csodálatosan megáldotta munkáját az európai területen. Most már körülbelül 20 ezren vagyunk itt. Nem lehet-e legalább 75 koronára számítani ezen imaheti adakozás alkalmából? Ez csak 25 ezer koronával volna több, mint az elmúlt esztendőben. Hisz nagy a szükség és nagy a feladatunk. Nagy az előjogunk. Az Úr készséggel adja az ő szentlelkét azoknak, kik ilyenkor hajlandók segíteni. Bár adná az Úr nekünk is a macedoniabeli gyülekezetek jótéteményre való kegyelmét, melyről Pál apostol azt mondja: »Az ő reájuk próbául bocsátott nyomoruságokban is nekik nagy örömük volt és az ő nagy szegénységekből nekik nagy gazdagságuk áradott. Mert az ő erejük szerint (én vagyok bizonyosság), sőt erejük felett is jóakarattal adakoztak.« 2. Kor. 8, 1–3. Ha első sorban átadjuk önmagunkat az Úrnak, s arra gondolunk, hogy az Úr önmagát áldozta fel mi érettünk, szegénnyé lett, hogy mi gazdagok lehessünk, akkor semmi kétség, hogy mindenki tehetséggel és örömmel fog adakozni. Akinek tehetsége van, hozzon külön áldozatokat is, de mindenki adjon amennyit adhat, és pedig hálaadással. *Tegyük örömmel!*

Hetedik előadás.

Vasárnap, 1909. december 19-ére.

A jövőben való kilátás.

Daniells A. G.

Az adventi nép nagy érdeklődéssel figyeli a hármass angyalai üzenet előrehaladását. Ebben összpontosul minden

érdekünk és megvalósul minden remény-
ségünk a jövőre nézve.

Ezzel nem azt mondjuk, hogy a hár-
mas angyali üzenet Krisztus helyét fog-
lalja el szívünkben, vagy hogy az evan-
géliumot kipótolja, hanem a hármas
angyali üzenet *Krisztusnak utolsó üzenetét*
képezi az utolsó nemzedék idejében. Az
örökkévaló evangélium az, amely annak
egy tökéletesebb kinyilvánulása mint
valaha a multban történt, és egy oly
alakban adatik elő, mint azt idő és a
körülmények megkövetelik. Épp azért
tüntetjük elő a hármas angyali üzenetet
oly világosságban, mert hisszük, hogy
Krisztus az egyedüli Üdvözítő, az evan-
gélium, és az egyedüli út a megváltás-
hoz.

Épp azon tény, hogy a szentírást
Isten igéjének és Krisztust egyedüli Meg-
váltónak elfogadjuk, bir bennünket arra,
hogy a hármas angyali üzenetet ez idő-
szeri üzenetnek vegyük. Az igében nyil-
vánosan van kimondva, hogy e jelen-
való bűnös korban az Úrnak elvégzendő
munkája van. Jeremiás proféta azt
mondja: »Átkozott aki az Úrnak dolgát
csalárdul cselekszi.« Jer. 48, 10. To-
vábbá Pál apostol egyik munkatársáról
így szól: »Mert a Krisztus dolgáért ju-
tott vala halálra.« Filipp. 2, 30. A
Korinthusbeli gyülekezetről azt mon-
dotta: »Hogyha Timotheus oda menénd,
meglássátok hogy ott nálatok bátorságos
maradása legyen, mert az Úrnak dolgát
cselekszi ő is mint szinte én.« 1. Kor.
16, 10.

Midőn Üdvözítőnk e földön járt, azt
mondá: »Szükség nékem annak cseleke-
deteit cselekednem, aki engemet elbo-
csátott, míg nappal vagyon; eljő az éjt-
szaka, melyen senki nem cselekedhetik.«
Ján. 3, 4. Ismét: »Az én eledelem ez,
hogy annak akarátját tegyem, aki enge-
met elbocsátott, és elvégezzem az ő dol-
gát.« Ján. 4, 34. És utolsó imájában
úgy könyörgött: »És dicsőítettelek tége-
det a földön, elvégeztem a dolgot, melyet
reám bízál volt, hogy elvégezzem.«
Ján. 17, 4.

Ezen igékből kitünik, hogy az Úrnak
van egy elvégzendő munkája ezen a
földön, amit ő emberi eszközök által
akar befejezni. Ezen munka az elve-

szendő emberiségnek az evangélium hír-
detésére szolgál. Pál apostol ezt az *Úr*
dolgának nevezi. Azt mondja: »Nekem
mondom, minden szentek között legki-
sebbnek adatott az ajándék, hogy hir-
detném a pogányok között a Krisztus-
nak végreneheteretlen gazdagságát.« Eféz.
3, 8. Tovább: »Jaj pedig nékem, ha
az evangéliumot nem prédikálom!«

Mi is ugyanazt a dicső munkát vé-
gezzük, amit az apostolok régen. Az
Úr most is reánk bizza, végezzük tehát
hűségesen. Ezen munka nem fog azon-
ban örökké tartani, hanem mikor elérte
célját, akkor be lesz szüntetve. A Ró-
mabeliekhez Pál apostol azt írta: »Mert
a dolgot *elvégzi* és elszakasztja igazság-
ban; mert rövid dolgot cselekszik az
Úr.« Róm. 9, 28. Ezen munka befe-
jezésének *idejéről* a Jelenések könyvéből
azt olvassuk: »Hanem a hetedik angyal
szavának idejében, mikor trombitálui
kezd, véghez megyen a Istennek titka
mint megmondotta az ő szolgálóinak, a
profétáknak.« Jel. 10, 7.

A hetedik angyal trombitálásának
ideje 1844-ben vette kezdetét. Ezen idő
alatt be lesz fejezve az Úrnak titka e
földön. Ezen titok a szentírás szerint
az *evangélium titka*. Lásd Eféz. 3, 3-6;
Gal. 1, 11. 12; Róm. 16, 25. Az evan-
gélium hirdetése az egész világon reánk
bizott munka. Így tehát világos, hogy
e nagy munka befejezésének idejében
élünk.

Ezen munkának befejezése az em-
beri nem történetének befejezését jelenti,
mely után Krisztus átveszi az uralko-
dást. Ezen nagy munka főcélja az Is-
ten országáról szóló evangéliumot hir-
detni az egész világon. Ez kitünik
Mégváltónk ama szavaiból: »És prédi-
káltatik az Isten országának evangéliuma
az egész földön, hogy az minden po-
gányoknak bizonyosságul legyen, és ezek
után jő el a *vég*.« Máté 24, 14. Ezen
munkának részleteiről szól a Jelenések
könyve. Ott neveztetik hármas angyali
üzenetnek, mely minden nemzetnek, nép-
nek, és nyelvezetnek e földön hirdetve
lesz. Jel. 14, 6. 7. Ezen üzenet hirdeté-
sének eredménye egy nép összegyűjtése,
melyről az mondatik: »Itt tetszik meg
a szentek tőrések, itt tetszik meg, kik

megtartják Istennek törvényét és a Jézusban való hitet.« 12. vers. Midőn ezen munka be lesz fejezve, akkor eljő a Megváltó és learatja a gabonát. 14. v. Ilyen mód n be lesz fejezve az Úrnak munkája.

1844-ben ezen munka megkezdődött. Jámbor férfiak és nők magukra vállalták ezen nagy feladatot, sok embertársuknak figyelmét reá irányították, mely nagy benyomást gyakorolt reájuk, úgy hogy sokan állást is foglaltak mellettük. Így nemsokára a világ minden részében terjedt el az üzenet. Mindnyájan, kik ezen felolvasást hallják, még jól emlékeznek arra, hogy miképpen jutottak az igazság tudására. Némelyek legelőször egy bibliai előadást hallottak, vagy otthon a biblia, lapok és iratok olvasása által. Jól emlékezhetünk arra az időre, midőn a hármias angyali üzenet nagy örömet okozott nekünk, midőn a szombat igazságát elfogadtuk és engedelmességünket tetteink által bizonyítottuk.

Ma már mindenütt, ahol a jelenvaló igazság hirdetve lett, dacára a sok akadályoknak, mindig voltak lelkek, kik elfogadták, úgy hogy most már a világ minden részében, minden nemzetek, nyelvezetek és népek között vannak hívők.

S most mit mondhatunk a jövőben való kilátásról? Minő bátorító jeleket láthatunk a jövőben? Ha áttekintjük mindazt, amit a multban elvégeztünk, akkor mondhatjuk, hogy úgy látszik, munkánk legnagyobb és legnehezebb része már meg is történt.

A reánk bizott igazság összhangzó, könnyen megérthető. Ezen dicső igazságról sok szép könyv és traktátus lett megírva. A missiói munka szépen van szervezve és iskoláinkból számos missiói munkás megy ki a munkába. Az orvosi missió is gyarapodik, sok beteg visszanyeri testi és lelki egészségét. A munka anyagi jólléte is biztosítva van. Missiói munkásaink a föld majdnem minden részében munkálkodnak. Már sok nyelven hirdetik az utolsó üzenetet.

Az Úr eredménnyel áldotta meg az őszinte és buzgó munkások fáradságait, kik bátran munkálkodtak. Minden hó-

napban száz meg száz lélek elfogadja ezen dicső igazságot.

Nem állítjuk, hogy mind ezen áldásos eredményt a mi tökéletességünknek tulajdonítjuk, mert még sokban hátra maradtunk.

Mindezen rendelkezésünkre álló eszközök, fogalmazott terveink által és a már minden országban elért eredményből világosan láthatjuk, hogy nem marad más semmi hátra, mint szorgalmasan munkálkodni, hogy a célt elérjük. Munkásokra, pénzre van szükségünk. Már nem szükséges kiadóhivatalokat, kórházakat, intézeteket létesíteni, mint a munka kezdetén, mindezek már megvannak. A szükséges tapasztalatok legnagyobb része már meg van. Ismét azt kérdezzük, mit kell most tennünk? A felelet ismét az, hogy új erővel és önfeláldozással kell a munkához fogni s az eredmény nem marad el.

Erős és tehetséggel bíró férfiakra van szükségünk a világ minden részében. Igehirdetőkre, prédikátorokra, kik a nagy városokban hirdetik az igazságot. Bibliai munkásokra és buzgó könyv-árúsítókra van szükségünk, kik felkeresik a népeket otthonukban, hogy az üzenetet velük közöljék. Istenfélő tanítókra és orvosokra, szeretettel munkálkodó ápolók és ápolónőkre van szükségünk, kik az Úrnak munkáját jobban szeretik, mint a pénzt és hirnevet. A pogány földeken missionáriusok szükségesek, kik a testi és lelki betegeket a nagy orvoshoz, Jézushoz, vezetik.

Ebben a nagy munkában az Úrnak még a kereskedő és a földmivelőre is van szüksége — mert mind munkálkodnak és anyagilag támogathatják a nagy ügyet.

Kedves testvéreink, kérjük az Urat bölcseségért, hogy a nagy feladatot jól megérthessük, hogy értelemmel fogjunk a munkához, s hogy hamar el legyen végezve e nemzedék idejében. A vég hamar fog bekövetkezni! Kicsoda hajlandó magát teljesen feláldozni ezen dicső munkában?

Hetedik előadás.

Vasárnap, 1909. december 19-ére.

„Vigyázó, mit mondasz az éjtszakáról?”

Evans I. H.

»Vigyázó, mit mondasz az éjtszakáról? Monda a vigyázó: Eljött a reggel, azután az éjtszaka is eljő.« Ésaiás 21, 11. 12.

A régi időkben, mikor a proféta ezen szavakat írta, szokás volt a városokat az ellenség és a rablók ellen úgy megvédeni, hogy nagy falakat és bástyákat építettek a város körül. A falak és bástyák tetején az örök járkáltak, kik a közeledő ellenséget megfigyelhették és szükség esetén az egész várost felriasztották. Ésaiás proféta ezen ismeretes szokást felhasználja példabeszédnek és azért teszi fel ezen kérdést: »Vigyázó, mit mondasz az éjtszakáról.«

Az Úr az ő népére nagy munkát bízott. Nőé idejétől fogva az egész emberiségre soha nem volt fontosabb munka bízva, mint az adventi népre. Ezen üzenet több mint 60 év óta hirdettetik.

E jelen időre és annak veszélyeire vonatkozólag Megváltónk a következő szavakat mondotta: »Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok. Azt pedig tudjátok, hogy a ház gazdája ha tudná, hogy a lopó az éjtszakának melyik részén jő el, vigyázna és nem hagyná megásni az ő házat. Azért ti is legyetek készek, mert amely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia. Kicsoda azért hív és bölcs szolga, kit az ő Ura gondviselővé tett az ő háznépén, hogy azoknak eledelt adjon alkalmas időben. Boldog szolga az, akit az ő Ura talál az ő tisztí szerint cselekedni, mikor haza jövend. Bizony mondom néktek, hogy minden jószágán gondviselővé teszi azt. Hogyha pedig ama gonosz szolga ezt gondoláudja az ő szívében: Elhalasztja az én Uram a hazajövetelt és kezdéni verni az ő szolgatársait, és részegesekkel kezd enni és inni: megjő annak a szolgának Ura, amely napon

nem várja és amely órában nem gondolja. És elszakasztja azt és képmutató szolgák közé számlálja: ott leszen sírás és fogcsikorgatás.« Máté 24, 42–51.

Megváltónk eme komoly szavaiból kitűnik azon tény, hogy Isten népére nézve a legnagyobb veszély és akadály a világgal való összeköttetés és a gazdagságnak gondja. Az Úr az ő szolgáit figyelmezteti, hogy óvakodjanak a világtól és ennek minden kívánságaitól, de különösen azon gondolattól: »Az én Uram még sokáig nem jön.«

A világhoz való ragaszkodás és szeretet megbénítja lelki életünket. A világgal való barátkozás megöli a lelki életet és képtelenné tesz az igazság hirdetésére és terjesztésére.

Lehetetlenség valakinek Krisztus második eljövetelét hirdetni, ha ő maga nem hiszi, hogy ezen idő közel van. Ha az ilyen egyéntől azt kérdezzük: »Vigyázó, mit mondasz az éjtszakáról?« Akkor csak bizonytalan választ nyerünk. A világ gondjaitól megterhelve és a mulandó kincsektől befolyásolva, a vigyázó nem képes az idő jeleit megérteni. A Megváltó ezen veszélyt látta és azért adta népének ezen komoly intést.

Tegyük fel magunknak ezen kérdést! Valóban közel-e a Megváltó eljövetele? A világ is éppúgy mint az Úr népe, látja az idők jeleit, de míg a világ nem lát benne semmit, addig az Úr népe határozott jeleket lát, amelyekből tudja, hogy Krisztus eljövetele közeledik. Kérdezzük meg önmagunktól: »Vigyázó, mit mondasz az éjtszakáról? Vajjon látjuk-e már az emberfia eljövetelének jelét?«

Krisztus azt mondotta: »És prédikáltatik az Isten országának evangéliuma az egész földön, hogy az minden pogányoknak bizonyosságul legyen és ezek után eljő a vég.« Máté 24, 14.

Ezen jövendölés szerint az Úr második eljövetele nagyon közel van. Az evangélium hirdetésére az ajtók mindenütt nyitva állanak. Azon körülmény, hogy a szentírás már négyszázötven nyelvre van lefordítva, lehetővé teszi azt, hogy a világ lakosának legnagyobb része, az Isten igéjét és az eljövendő ország titkait, megértheti.

Az utóbbi században miért terjedt el az evangélium oly nagy gyorsasággal? Miért létesültek a missiói egyletek oly nagy gyorsasággal az egész világon? Krisztus ittléte óta egész a most lejárt századig nem tettek annyit az evangélium előmozdítására, mint az elmúlt században. Alig létezik már nemzet, hol az evangélium eddig nem lenne hirdetve.

Egyik nemzetség a másik ellen.

Lukács evangéliumában a következő szavakat találjuk: »Egy nemzetség más nemzetség ellen támad és egyik ország a másik ellen. És minden helyeken nagy földindulások lesznek, éhségek, döghalálok és rettegtetések és az égből nagy jelek lesznek. De mindezeknek előtte kezeiket reátok vetik és titeket kergetnek, adván a gyülekezetnek eleibe és tömlöcökbe, királyok és tisztartók eleikbe vitettek az én nevemért.« Lukács 21, 10–12.

E jövendülésben elmondott tények az emberfia eljövételének előhírnökei. Abban az időben lesz vége az Isten népe üldözésének a pápai hatalom által, amidőn egyik nemzetség más ellen támad és földindulás földindulásra következik.

Ezen nagy üldözés a tizennyolcadik században megszűnt. Az üldözések után nemzet nemzet ellen támad, és ezt napjainkban biztosan láthatjuk, hogy király király ellen és nemzet nemzet ellen van. 1894 és 1895-ben rettenetes háboru keletkezett Kína és Japán között. Alighogy e két nemzet között a béke létrejött, már az Egyesült Államok és Spanyolország között tört ki a háboru. Erre következett Anglia háboruja a délafrikai burokkal, melynek egy véres háboru volt az eredménye és ezer meg ezer vesztette el életét, a hadiköltség pedig sok száz millióra rugott. Alig aludt ki a háboru tüze, midőn az egész föld ismét felriadt az orosz-japán háboru hírére. Nem célunk ezen háboruk igazságosságát vagy igazságtalanosságát vitatni, hanem csak azon tényt mutatni, hogy a világ népe át van hatva a háboru szellemétől. Amikor Oroszország és Japán között a háboru kiütött,

azt gondolták, hogy világháboru lesz belőle.

Az elmúlt tizenkét hónap is háboruval fenyegetett folyton. Alig olvashatunk egy napilapot, hogy fenyegető veszélyről nem lett volna benne szó. A föld hadseregeinek eltartása kimondhatatlan nagy összegeket nyel el. A tengeri uralomért oly nagy versely folyik és oly nagy áldozatokat hoznak, hogy a nemzetek anyagi szorultságba jutnak. De mikor lesz mindennek vége? Valóban hábornsággal és ennek hírével van tele a levegő. Ha a jelenvaló helyzet nem volna a Megváltó szavainak teljesevése, akkor annak teljesevéjét alig várhatnók más formában.

Az utóbbi 12 hónap alatt a Bosporus körül nagy események játszódtak le. Megfosztották Abdul Hamidot trónjától és átalakították Ottomán országát, Boszniát és Hercegovinát pedig Ausztria-Magyarország annektálta.

A földrengések szaporodása.

Megváltónk a földrengéseket is említi. Az Úr szavai szemeink előtt teljesülnek. Kr. előtt 1700-tól Kr. u. 96-ig 1796 esztendő alatt 112 évre átlag csak egy földrengés van feljegyezve. Kr. u. 96-tól 1850-ig 204 földrengés következett, ez átlag egy földrengés minden 8 évben. 1850–1865-ig 15 év alatt 15 földrengés van feljegyezve, egy földrengés esik minden esztendőre. 1865–1868-ig három év alatt 15 földrengés volt, vagyis 5 földrengés esik egy esztendőre. 1907-ben több mint 5000 földrengés fordult elő.

Még visszaemlékszünk St. Pierre, Formosa, San Francisco, Dél-Mexiko, Kingston, Calabria stb. katasztrófáira. Gondoljunk az 1908. decemberi nagy pusztulásra, ahol több mint kétszáz ezer élet sok milliókra rúgó vagy pusztult el. Ha mindezek nem volnának a Megváltó szavainak teljesevése, akkor azt kérdezzük, hogy mi lesz a világból, ha még nagyobb katasztrófák következnek?

Bizonyos természettudósok azt állították, hogy ők képesek a földrengések útját megállapítani és azok bekövetkezését előre megjósolni. Egy amerikai tudományos folyóirat a »Földrengések ha-

zájá»-ról című cikkben a következőt mondja:

»Vajjon a veszedelmes földrengések eljutnak-e hozzánk San Franciskoba, New-Yorkba, Chicagoba vagy Pittsburgba? Ha eddig talán ezen gondolat rettegéssel töltötte szívünket, akkor tudjuk most meg, hogy ezen félelmünk alaptalan. A történelem — a tudománynak anyja — bizonyítja, hogy lehetetlen; bizonyítja a természet törvényeinek változhatatlanságát. A csillagok, a hold és a nap úgy kelnek és nyugszanak, mint hajdanában. A nyár épp úgy hozza nekünk is az élet áldásait, mint régen az assíriai és görög népeknek. A tenger megmarad a korlátai között. A történelem biztosít arról, hogy a földrengések megtartják határait, melyektől nem távoznak el soha. A történelem határt von a világ térképén és ez a határvonal Róma és Nápoly között fekszik, s azért ott már évszázadok óta rengett a föld. Azért mégis oly biztosak, mint akár Londonban vagy Párisban. San Francisko is éppoly biztonságban lehet, mint Róma vagy Florenz. A történelem megerősíti azon nézetet, hogy Amerika nem a földrengések földje. A természet kedvezett nekünk Amerikában és nincs semmi okunk félelemre.«

De milyen nagy volt a csalatkozás ezen korai jóvendülésre. Gondolkozzunk csak San Francisko városán. Sohasse tudjuk, hogy holnap kit ér a veszedelem. Hol találhatunk biztonságot az ezerféle veszedelem elől? Nem hunyhatunk szemet az előtt, hogy a földrengések azon előjelekhez tartoznak, melyek az Úr eljövételét hirdetik.

Csúfolók, kik saját kívánságuk szerint járnak.

2. Péter 3, 3. versében a következő jóvendöléseket találjuk: »Tudván azt, hogy az utolsó időben csúfolkodók jönnek, kik azt mondják: hol vagyon az ő eljövételének ideje, mert a *mióta az atyák elaludtak* (tessék a 3. verset a bibliából olvasni). Ezen jóvendölés minden nap beteljesedik.

Egy évvel ezelőtt, midőn e cikk írója Minneapolis városában időzött, a következőt olvasta egy napilapból: »Min-

neapolis városának polgárai nem egyeznek abban, hogy a világ vége e jelen nemzedék idejében fog bekövetkezni. A város polgármestere azt mondotta, hogy mióta önállóan gondolkodom, mindig hallottam, hogy várják a világ végét, de mindennek dacára a világ vigau forog tovább. Némely theologusnak Krisztus második eljövételéről a következő véleménye van.

Wilkinson Dr.: »Azon állítás, hogy a világ vége bekövetkezik, már az apostolok ideje óta hangzik, de én nem tartom valószínűnek, hogy én vagy ti ezen időt elérjük. Ha csak akkor következik be a vég, mikor az evangélium a világ minden részét elérte, akkor még nagyon messze van, mert sokan vannak, akik hallották is az evangéliumot, de még nem lettek általa befolyásolva.«

Gilles Andrés Dr.: »A hetednap- Adventisták már többször csalatkoztak a világ végére vonatkozólag és meg vagyok győződve, hogy ez ezután is fog történni. Az Úrnak napja úgy jó el mint egy lopó az éjtszakán és senki nem tudhatja az órát és a napot.«

Jordán W. H. Dr.: »A gazdagság és tőke összehalmozásában nem látok semmi különös jelt, a jólét nem a világ végének közeledését jelenti, hanem ez az eseménynek természetes fejlődése a civilizációban.«

Deniard Rabbi: »A gondolat már magában is értelmetlen. Nincs mondani valóm róla.«

Thomas J. W. Dr.: »Semmit sem gondolok róla. Az Úrra bizom az ügyet.«

Ezekből Péter apostol szavainak szó szerinti beteljesedését láthatjuk. A theologusok és nevezetes egyházi férfiak mindenütt megcáfolják a szentírás nyilvános mondásait, amelyek Krisztus második eljövételére és a világ végére vonatkoznak.

Kincsek gyűjtése az utolsó napokban.

Vegyük a Jakab apostol 5. rész 1-8. verseiben lévő jóvendöléseket, melyek a kincsek gyűjtéséről szólnak. Soha az emberiség egész történetében nem halmoztak fel annyi kincseket, mint az utolsó 50 év alatt, mikor oly egyének mint Rockefeller, Carnegie, Harriman,

Rogers és sok mások, életükben 100–700 millió dollárt képesek összehalmozni. Már nem nagy dolog milliómosnak lenni, hanem multi-milliómos az már valami. Ilyen tényekkel szemben ki vonná azt kétségbe, hogy Jakab apostol szavai a mi napjainkban teljeseznek be?

Vallásos törvények.

Az utóbbi időkben az Egyesült Államokban és más kulturállamokban nagy mozgalom indult, a keresztyén egyházak egyesülésének érdekében. Az egyesülés célja, a társadalomnak nagyobb hatalmat és tekintélyt szerezni. Ki ne látná mind ezekben a Jelenések 13. és 14. részeinek beteljesedését. Ha sikerül a keresztyén egyháznak oda hatni, hogy vallásos törvényeket diktáljon a népeknek és a vasárnap szigorúbb megtartására és hasonló vallásos intézmények tisztelésére kényszeríti őket, akkor itt az idő, hogy mindenki, aki a lelkiismeret szabadságát ismeri és vallja, felbredjen. Az Egyesült Államokban már többször meg kísérelték, a vasárnap szigorú megtartásáról szóló törvényjavaslatot a törvényhozó hatóságok elé hozni. A pogány földeken is ugyanezt akarják megkísérelni. Egy koreai missionárusunk a következőket írja: »Egy községben egy nő a hetedik napot kezdte ünnepelni. Egy bennszülött hitszónok azt mondotta neki, hogy jobb lesz azt abba hagyni, mert úgyis nemsokára oly törvényeket fognak hozni, amelyek szerint az adventistákat halálbüntetéssel fogják sújtani. Nagyon csodálkoztunk ezen és szükségesnek találtuk a vallásszabadságot már itt a pogány földön is, hol a munka csak kezdőben van, hirdetni. Úgy látszik, hogy itt is éppúgy végig kell küzdeni azon harcokat, mint az Egyesült Államokban.« Midőn az idő jeleit tanulmányozzuk és vizsgáljuk, joggal feltehetjük ezen kérdést, hogy vigyázó, mit mondasz az éjtszakáról? Vajjon eljön-e már a reggel? Közel van-e már a vég? Ezen kérdésekre, bármilyen szempontból is tekintjük, csak igennel felelhetünk. A reggel eljő és az éjtszaka is. A reggel világosságot, halhatatlanságot és örökkévaló boldogságot hoz az Úr népének, az éjtszaka azonban halált, sötétséget és

megsemmisülést azoknak, akik nem készültek a Megváltó eljövetelére.

Mivelhogy mindezeket tudjuk, vajjon nem kötelességünk-e minden tehetséggel és igyekezettel munkálkodni az üzenet elterjedésében, míg a nagy munka be lesz fejezve?

Bizonyságtételek a gyülekezetek részére.

White E. G.-től.

Isten örökdedése az ő munkája felett.

(Folytatás).

Ésaiás profétát meghívta az Úr, mi-
kor még fiatal és tapasztalatlan volt
és pedig a legnehezebb körülmények kö-
zött. Akkor nagy veszély fenyegette
Izrael népét, mert engedetlensége és Is-
ten törvényének megrontása által magára
hozta az Úr ítéletét. Az assíriai had-
sereg készen állott az országba való be-
törésre. Azonban az ellenségtől fenyegető
veszély nem a legnagyobb volt, hanem
az Úr népének lelki állapota sujtotta
legjobban a profétát. Izrael elszakadása
és hűtlensége Isten büntetését vonta
maga után. Az ifjú proféta arra
lett híva, hogy a néppel közölje az Is-
ten üzenetét, s ő jól tudta, hogy csak
engedetlenségre és makacsságra fog ta-
lálni. Magában remegett, midőn a nép
keménynyakuságára gondolt. Vajjon
felhagyja missióját az ilyen kétséges
helyzetben? Vajjon uralkodjanak tovább
e földön Ninive istenei a menny Istené-
nek dacára?

Ilyen gondolatok hatották át szívét,
midőn a templom tornácában állott.
Egyszerre azonban látja, hogy a temp-
lomkárpít felemelkedik és ő beláthat a
szentek szentjébe, oda — ahová még a
profétának nem lett volna szabad be-
mennni. Ekkor látást látott: »Akkor lá-
tám az Urat ülni a nagy, magas és fel-
emeltetett székben, és az ő prémjei be-
töltik vala a templomot. Serafim angya-
lok állanak vala szék körül, . . . és
egyik a másikat indítván azt mondja
vala: szent, szent, szent a seregeknek
Ura. Teljes mind a széles föld az ő
dicsőségével.«

Ésaiás addig még nem látta az Úr dicsőségét oly nagy mértékben, s úgy érezte, hogy emberi tökéletlensége és gyarlóságánál fogva méltatlan e nagy dicsőség látására. »Jaj nekem! el kell vesznem, mert megfertőztetett ajkú vagyok és fertelmes nép között lakom, mivelhogy a Királyt, a seregeknek Urát látták az én szemeim.«

Egy a Serafim angyalok közül eljött, hogy missiójára előkészítse. Eleven szénrel illeté a proféta ajkát és mondá: »Íme ez illeti a te ajkadat, elvetetik azért a te hamisságod és a te bűnöd megtisztíttatik.« S midőn azon kérdést hallotta Ésaiás, hogy »kit küldjek és kicsoda megyen el nekünk«, azt felelte szent bizalommal: »ímhoh vagyok én, küldj el engemet.« Ha azután mindjárt mindennemű nehézségek és akadályok állottak is elő és ha a Sátán rettenetes bosszúját Jeruzsálem ellen is irányította, — Ésaiás csak a dicsőséges Királyt látta és így félelem nélkül és bátorsággal állott szembe mindennel.

Ezékielnek, a babilonai fogságban szomorkodó profétának, egy ahhoz hasonló látás adatott, amely szintén felbátorítására és az Izráel Istenében való hitének megerősítésére szolgált. Midőn a Kébár folyó partján állott, úgy tetszett neki »mintha egy forgószél jönne éjszak felől, és nagy felhő tázzal elegy, mely körül nagy fényesség vala és közepette mintegy tüzes színnek ábrázatja, a tűznek tudniillik közepette. Annak közepéből kitetszett négy lelkes lénynek hasonlatossága. És az ég felett, mely vala az ók fejek felett, széknék hasonlatossága vala olyan mint a zafir kő és széknék hasonlatossága felett hasonlatosság vala, mint egy ember ábrázatja, ki ül vala felül afelett. És láték mintegy tüzes szemnek ábrázatját, mintegy tűznek tekintetét abban köröskörül . . . s abban fényesség vala köröskörül.« Midőn Ezékiel látta a tüzes kereket, azt gondolta, hogy a legnagyobb rendetlenségben vannak összeállítva, de midőn látta megmozdulni, azt vette észre, hogy minden a legnagyobb rendben és összhangzásban működik. A mennyei lények vezetése alatt állott minden és mindazok felett a királyoknak Királya, az uraknak

Ura. Ezékiel a mennyei dicsőségtől áthatva arcra borult, de akkor mondá neki egy hang: »Állj lábaidra és szólak veled.« Akkor adatott neki üzenet Izráel részére. Ez azonban akkor történt, mikor az ő lelke tele volt homályos sejtelmekkel. Látta az ő atyáinak földjét pusztulásba menni, azon várost, amely egykor népesítve volt, üresen állani.

A vízságnak és örömnök hangja falai között már rég elnémult. Maga a proféta idegen volt e földön, ahol a határtalan kegyetlenség és önzés uralkodott. És ő ezeket látva elkeseredetten panaszkodott éjjel és nappal. Erre az Úr adta neki ezen látást a Kébár folyónál, hogy lássa, hogy mindezek felett uralkodik a magasság Istene, aki a földi hatalmaktól és babilonai királyok gögjétől nem fél, hanem kegyelemben és igazságban uralkodik.

A tüzes kerekék látása, melyek Ezékielre azon benyomást gyakorolták, hogy rendetlenül működtek, az isteni kéz vezetése alatt állottak. Most már megértette, hogy azokban van az Úrnak szentlelke, és hogy azok mind a legnagyobb rendben működnek, úgy hogy a legjobb összhangzás uralkodott az egészben. Úgy az egész világ is Isten kezében van, s számtalan mennyei lény áll rendelkezésére, hogy a gonosz emberek önző terveit meghiúsítsák, s hű népét a jóban előre segítsék.

Mielőtt az Úr Jánosnak az ő egyházának történetét kijelentette, előbb megígérte, hogy minden nehéz küzdelemben és veszedelemben gyermekeivel lesz. Megmutatta Jánosnak egy »az embernek fához hasonló« alakot, aki a gyertyatartók és a hét gyülekezet között járt. János nemcsak látta az Úr egyházának nehéz küzdelmét, hanem a végdiadalmát is látta. Látta, hogy az Úr népe halálos küzdelmet vív a fenevaddal és annak hatalmával, de a küzdelem homályán túl látott egy sereget a Sion hegyén a Bárányal állani, akik a fenevad bélyege helyett az Atyának nevét hordták homlokukon. Látta azokat, akik diadalmat vettek a fenevaden, az ő képén és az ő nevének számán, az üvegtenger mellett

állani, Istennek hárfájával kezeikben, a Mózes és a Bárány énekét énekelni.

Ezen tapasztalatok szolgáljanak nekünk bátorításunkra az utolsó időben Istenben kell bízunk nekünk is, mert épp a megpróbáltatásnak idejében élünk. Midőn Krisztus az olajfák hegyén állott, felsorolta mindazon ítéleteket, amelyek az ő második eljövetele előtt bekövetkeznek: »Mert támad egyik ellenség a másik ellen és egyik ország a másik ellen és lesznek éhségek, döghalál és földindulások minden helyen. Mindezek pedig csak kezdetei lesznek a sok nyomorúságnak.« Míg ezen jövendölés részben a jeruzsálemi pusztulásnál beteljesült, mégis közvetlenül vonatkozik az utolsó napokra.

Nagy események közepén állunk és a profétálások gyorsan beteljesülnek. Az Úr az ajtó előtt áll. Nemsokára igen fontos dolgok következnek. Nem is álmodik a világ azon dolgokról, melyek jönni fognak. A Sátán emberi eszközök által munkálkodik. Azok, kik azon fáradoznak, hogy az alkotmányt megváltoztassák és a vasárnapról szóló törvényt létrehozzák, nem látják, hogy az ilyen törvények létrehozásának milyen beláthatatlan következményei lesznek.

Az Úrnak szolgálói a szükségnek idejében nincsenek magukra hagyva. Ésaías, Ezékiel és János történetéből látjuk, hogy mily szoros összeköttetésben áll a földön végbe menő eseményekkel, s hogy az Úr ilyenkor gondoskodik az ő hű alattvalói felett. A világ nincsen uralkodó nélkül egy pillanatig sem.

A jövendő eseményeinek sorrendje Istennek kezében van, aki a nemzeteknek sorsát éppúgy intézi, mint az ő egyházának ügyét.

Sokszor hasztalanul aggódunk, hiába-való a mi fejtörésünk. A halandó emberek nem képesek a nagy munka terhét és felelősségét hordozni. Istenben kell bízni és hinni. Az Úr angyalainak fáradhatatlan munkálkodásából és az Isten népének érdekében való szüntelen fáradozásaiból láthatjuk, hogy az Úr miképpen kormányozza a sors kerekét. Az isteni tanító minden az ő munkájában lévő szolgájának ezt mondja, amit egykor mondott Cirusnak: »Én pásztro-

rom, meghivtalak még mielőtt ismertél volna engem.« Ezékielnek adott látásból láthatjuk, hogy az Úr tartja kezét mindeneu. Ebből azt tanulhatják szolgálói, hogy az isteni erő az, ami eredményt biztosít nekünk. Ő akar velünk összhangzásban munkálkodni, ha hajlandók vagyunk minden istentelenségről lemondani s tiszta életet folytatni. Azon fényes világosság, amely a mennyei lények között villám gyorsasággal járt, azon gyorsaságot mutatja, amellyel az Úr munkája be lesz fejezve. Az, aki nem alszik, aki folyton működik tervének véghezvitelére, a legtökéletesebb összhangzásban tudja munkáját befejezni, ami bár az emberi szem előtt sokszor zavarnak és összevisszaságnak tűnik fel.

Kedves testvérek, nincs most idő arra, hogy panaszkodjunk, hogy bátortalankodjunk. Nincs idő arra, hogy kételkedjünk és hitetlenkedjünk. Krisztus nem olyan Megváltó, aki a József által elzárt és a római pecséttel ellátott sírban maradt volna. Van nekünk egy feltámadott Megváltónk! Ő a mi királyunk, a seregeknek Ura; és ő ül a kerubimok között és a nagy harcok közepében megtartja az ő népét. Ő, aki a mindenségnek Ura, ő a mi Megváltónk. Ő megmér minden próbát. Ő a tüzes kemence mellett áll és felügyel azokra, akiket a nyomorúság tüzeiben meg akar tisztítani. Az ő kezében biztonságban van az ő népe. Míg a harc véget ér, Jehova minden ellensége legyőzöttetik.

(Folytatás következik.)

Az evangéliumi munkásaink és gyülekezeti vezetőink figyelmébe.

»Ti pásztorok számot fogtok adni Jézusnak juhairól. Legeltették-e őket az élet legelőjén? Gondozták-e őket úgy mint kellett? Gyógyították-e a beteget és hordozták-e az erőtelent?

A ti eszetek szerint jártatok-e el hivatalotokban, vagy a szentlélek útmutatása nyomán? Józanok és okosak voltatok-e? Fel tudtátok-e használni a tapasztalatokat, vagy pedig ezt eldobva a ti szívetek érzelmeire támaszkodtatok?

Törekedtetek-e arra az útra, melyet Pál apostol mutatott meg a Korinthusbeliekhez írott első levele 12. része 31. versében való kijelentésével, a 13. rész verseiben? Van-e bennetek szeretet? Nem vagytok-e csengő érc és pengő cimbalom?

Tudtok-e különbséget a gyermek, az ifjú, a férfi, a nő, az öreg ember és az aggastyán között? Tudjátok-e, hogy mikor gyermekek voltunk, úgy gondolkoztunk mint gyermekek? Ti pedig azt követelitek, hogy a gyermekek úgy gondolkodjanak mint a: öregek? Igazságos-e ez tőletek!

Tudjátok, hogy a-jámbor gyermek, az újjászületett gyermek is mindig gyermek marad az ő ember természetében, s azért úgy kell vele bánni, mint gyermekkel és nem kell olyanra kényszeríteni, a mi nem a gyermek természete.

Ti is voltatok ifjak és tudjátok, hogy az ifju természete nem olyan mint az öreg ember természete, de mégis arra kényszerítetek, hogy öreg ember természetével birjon.

S ha nem vagytok még aggastyánok, testileg elgyengült, kifáradt emberek, hát tudjátok meg, hogy még lehettek olyanok s azért ne kívánjátok az aggoktól, hogy ők olyanok legyenek mint az erős korú férfiak. Ti jól tudjátok, hogy a fának magvából először csemete fácska lesz, amelyet védeni kell a hideg ellen. Jól tudjátok, hogy azokat szalma vagy nádburokkal látják el a kertészek, ti pedig az embercsemetétet nem burkoljátok szeretettel a hideg ellen!

Ti tudjátok, hogy tavasszal virágozni kezd a fa, mert ha nem virágozik, nem fog hozni gyümölcsöt nyárban vagy ősszel, ti pedig nem akarjátok, hogy az ifjú keresztyének virágozzanak, hogy örömjövednek, boldogságuknak kifejezést adjanak vidám lelki énekekben, vidám szent társalgásban, a szeretetnek vidám nyilvánításával. Akkor hogy kívánhatjátok azt, hogy ezek később komoly gyümölcsöket hozzanak a szeretetnek, irgalmasságnak, áldozatkészségnek cselekedeteivel? Ha öröm helyett keserűség jön a szívbe, akkor nem teremhet öröm gyümölcsöt.

Azt is tudjátok, hogy a hernyókat

a fáról nagy fáradtsággal szedegeti le a vincellér; de mikor ti látjátok, hogy hernyóval lesz telve valamelyik élőfa (keresztyén lélek), akkor nem azon vagytok, hogy ezeket a hernyókat szépen óvatosan leszedegessétek, hanem egyszerűen vagy kivágjátok a fát, vagy addig döngetitek, míg elszárad.

Azt is tudjátok, hogy esőt kíván a fa és vajjon igyekeztek-e arra, hogy buzóg imával, az áldás esőjét kérjétek a fákra?

Mikor pedig kezd a gyümölcs mutatkozni, tudjátok, hogy nem mindjárt érett ez. Ti pedig mindjárt érett, édes gyümölcsöt kívántok, s mert olyat nem találtok, hát lerázzátok az éretleneket.

Ne bizzatok saját eszetekben, annál kevésbé szívetek érzelmében, ne adjatok fület az izgató, rágalmozó beszédeknek, hanem józanon, okosan, megfontolva tegyetek mindent a biblia szerint. Ami nincs a bibliában, azt ti fel ne találjátok, mert ha törvényeket csináltok, ti is törvény alá eshettek.

Ti lelki pásztorok, gondoskodjatok a nyájról, melyben titeket a szentlélek vigyázókká tett.

És a pásztoroknak ama nagy fejedelme megjutalmaz majd titeket.

Igaz . . . H. után.

Kolozsvár és vidéke.

Istennek nagysága abban tűnik ki, hogy ő a legkisebb dolgokról úgy gondoskodik, mint a legnagyobbakról. Az egyik karjával rendezi a nagy világegyetemet és a másik karjával egybegyűjti a bárányokat és keblére öleli őket. Milyen szegényesek vagyunk mi ilyen nagy szeretettel szemben. Ő olyan hatalmas, hogy nemzeteket seperhet el a föld színéről, mert az összes nemzetek ő előtte csak parányi porszemek. S mégis milyen könyörületes, hogy akar ezen bűnös porszemekből egy nagy sereget alakítani. Jel. 7, 9-11. Milyen boldogok vagyunk, hogy mi is mondhassuk: »Ímhol jó a ti Istenetek!« Ez a nagy Isten sok örömet ad az anyaszentegyháznak, s ha mi is húek vagyunk hozzá, akkor mi is szüntelen fogunk áldással aratni.

Kolozsvár és vidékéről.

Július 19-én az Úrnak szent nevében és sok közléről és távolról összegyűlt testvéreink jelenlétében 10 lelket felvettünk az Úr Jézusnak anyaszentegyházába, későbbben még két lélek csatlakozott a gyülekezethez, egy aláírás által és egy szavazat által. A gyülekezeti helyiség megtelt testvérekkel és idegenekkel és mindenkinek nagy volt az öröme. A kedves Paulini atyánkfia is jelen volt. Éreztük, hogy az Úr megáldott minket!

Szóljunk, mint Isten népe a szükséges dolgokról, mint a két tanítvány, akik Emmausba mentek (Luk. 24, 14), aki Jézus igéjéről szól, aunk lesz állandóan áldás a munkáján.

Reméljük, hogy a téli munka sok áldást fog hozni. Indítson a jó Isten sok lelkeket a könyvárúsításra, mert igen áldásos munka ez!

Akik óhajtanak könyveket árúsítani, azok előbb kérjenek a jegyzőtől vagy a főkapitánytól erkölcsi bizonyítványt és azt küldjék el Huenergardt atyafi címére.

Kessel Frigyes.

Felhívás testvéreinkhez.

A téli időszak, mely a missiói munkálkodásra igen alkalmas, ismét közeledik. A városokban és a községekben jobban ráérnek az emberek az olvasásra és az isteniszteletek meglátogatására. A nyári fáradságos munkálkodás után most következik a pihenés. Az emberek keresnek olvasnivalót, hogy azzal az időt töltsék. Hogyha hasznos olvasmányokat nem kapnak, akkor mindenféle haszontalanságot is hajlandók olvasni. Használjuk fel azért, k. testvérek, az alkalmat és terjesszük iratainkat és az »Utolsó üzenetet«, ahol csak lehet. Az iratok terjesztése nemcsak nekünk hoz áldásos tapasztalatokat, hanem sok lelket az igazsággal hoz érintkezésbe. Gyűjtsünk előfizetőt a mi lapjainkra s hívjuk az embereket a gyülekezetekbe. Hogyha ezt hűségesen meg tesszük, akkor majd örömmel várhatjuk az aratás Úrnak eljövételét. Testvéri szeretettel

Huenergardt János F.

Mindenkor örömmel gondolok vissza arra az időre, midőn az Úr az én szívemet is indította arra, hogy a vallásos iratainkat terjesszem. Először néhány napig Kolozsvárt árúsítottam iratainkat és jó eredménnyel. Azután egy közeli kis városba mentem, ahol néhány hét alatt igen sok kisebb iratokat és bibliákat terjesztettem el. Ottlétem alkalmával találtam sok érdeklődő lelkeket, kik később szövetséget is kötöttek az Úrral. Természetesen ez nem tetszett a Sátánnak, de az Úr jó és nem engedte, hogy ő ártani tudjon. Mindannak dacára, hogy egy este, mikor összegyűltünk, a Sátán felhasználta egy rendőrbiztost és nehány csendőrt ellenünk, akik a bibliákat és az iratainkat összeszedték és engem elkísértek. Hanem a Sátán mint mindig, úgy most is csak önmagának okozott kárt, mert azon iratok, melyeket tőlünk elvettek, elkerültek a kolozsvári rendőrségre és ott heteken keresztül hirdették az igazságot, sőt egy füzet ott is maradt, ahol ha magunk vittük volna el, bizony kikergettek volna vele. Engem is szabadon engedtek és azután siettem vissza a fentemlített városba, hol a lelkek örömmel mondták, hogy látják, hogy az írás beteljesedik. Ján. 15, 21. Tovább menve innét mindenütt jó eredménnyel munkálkodhattam, sőt egy család előfizetett az »Utolsó üzenet«-re egy egész évre. A pünkösdi ünnepek alatt sokan megkérdezték tőlem, hogy megszenteljük-e mi is a jelen ünnepet? Én mondtam, hogy mindent szentnek tartunk, amit az Úr hagyott, csak azt nem, amit az emberek hagytak, és a jelen ünnep is csak emberi rendelet. Ah! szörnyűködtek, meg van írva Máté 24, 11-ben. Én mondtam nekik, hogy hogyha az írásból bebizonyítják, hogy csakugyan el kell fogadni a jelenlegi ünnepet, akkor én elfogadom; de nem tudták bebizonyítani és végül azt mondták, hogy jó lenne minden napot az Úrnak szentelni. De én felkerestem Péld. 30, 6. versét és kimutattam nekik a ceremóniai törvények eltörlését és az erkölcsi törvény megerősítését a szombattal együtt. Láttam itt őszinte lelke-

A magyar egyesület negyedévi kimutatása

1909. július 1-től szeptember 30-ig.

Helységek	Tagok száma	Felvét.		Dézsmá		Heti adakoz.		Imanapi adakoz.		Szombati iskola			Vall. irat. egyl.		
		Képeszt.	Szav.	K	f.	K	f.	K	f.	Tagok száma	K	f.	Kimut.	K	f.
Arad	26	—	—	174	84	3	90	—	—	20	10	31	—	—	—
Árpás	9	1	—	42	92	—	—	—	—	9	4	84	—	—	—
Békés-Csaba	23	7	—	310	90	—	—	—	—	24	19	80	7	40	69
Bogártelke	12	—	—	56	96	1	44	—	—	12	5	42	—	—	—
Brassó	31	1	—	214	96	13	—	—	—	24	32	02	—	15	48
Budapest	45	—	—	—	—	—	—	—	—	40	—	—	6	—	—
Dridiv	19	—	—	76	—	3	40	—	—	19	—	—	—	6	—
Felsendorf	10	—	—	33	32	1	20	—	—	10	4	66	—	—	—
Fogarás	8	—	—	—	—	—	—	—	—	8	—	—	—	6	—
Gyorok	22	4	—	62	42	1	—	—	—	28	8	89	—	7	66
Harlova	6	1	—	23	—	2	—	—	—	8	1	63	—	—	—
H. lozs	20	—	—	93	20	2	78	—	—	22	9	90	—	—	—
Ko.ozsvár	65	1	—	65	18	11	75	—	—	41	13	38	—	6	—
Kumán	9	2	—	115	94	3	—	—	—	9	4	74	—	—	—
Mokrin	8	2	—	70	—	3	—	—	—	9	10	96	—	—	—
Nagylászló	22	10	—	95	10	5	70	—	—	22	12	93	—	—	—
Nagyselyk	13	1	—	135	80	2	71	—	—	8	5	—	—	—	—
Nagyszében	20	1	—	163	32	3	74	—	—	20	20	24	—	—	—
Nagyvárad	11	—	—	72	46	—	—	—	—	13	5	—	12	27	50
Nagykikinda	5	—	—	93	58	3	74	—	—	6	8	11	—	—	—
Róde	12	—	—	102	48	2	96	—	—	12	5	32	—	—	71
Segesvár	13	—	—	125	46	4	10	—	—	11	8	79	—	—	—
Szék	25	3	—	35	82	—	—	—	—	25	5	34	—	—	—
Székely Derzs	6	—	—	8	60	1	—	—	—	6	2	—	—	—	—
Székudvar	45	—	—	256	69	5	—	—	—	29	8	88	—	—	—
Szovát	9	—	—	35	13	—	—	—	—	9	—	—	—	2	40
Temesvár	6	—	—	82	34	2	—	—	—	6	6	67	1	—	—
Titel	8	—	—	15	—	1	62	—	—	11	3	95	—	—	—
T.-M.-Kanizsa	5	2	—	66	40	4	50	—	—	5	9	64	—	—	—
Vajda-Kamarás	15	5	—	128	37	—	—	—	—	15	13	54	—	3	60
Vista	33	—	—	133	10	—	—	—	—	33	11	71	—	—	—
Elszórtak	9	—	—	66	24	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Adakozások	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—	—
Összesen	570	41	—	2955	53	83	54	—	—	514	253	67	26	116	04

ket is, akik szívesen hallgatták a felvilágosítást. De más községekben is találtam érdeklődő lelkeket, sőt mindenütt találni, ahol munkálkodunk. Az Úr megáldja a munkánkat, ha nem sajnáljuk a fáradságot!

Nagy György.

Az Úr munkájában tett tapasztalataim Brassó vidékén.

Szívem tele van hálával a Megváltó Atyámnak hozzám való jóságáért! Engem érdemtelen méltatott arra, hogy munkás legyek az ő szent szőlőjében.

Az elmúlt hónapokban 12 községbe tudtam vinni az Úrnak igazságát és ta-

láltam is kedves lelkeket, akik már évek óta kérik az Urat, hogy adjon nekik világosságot. Hanem ezeknek a kedves lelkeknek, akik igazán akarnak az örök élet útján haladni, kell a legtöbbet szenvedniök és a legtöbb megpróbáltatásnak vannak kitéve. Egy kedves barátnőnk, aki mindannak dacára, hogy folytonosan szenvedett az igazságért, mégis már szövetséget kötött az Úrral. Ezen kedves lélek sokszor elmondta nekem, hogy milyen nagyon és hányszor tapasztalja az Istennek kegyelmét és végtelen szeretetét. Ha leveleket ír, azok így hangzanak: »Kedves testvérném! A mi szeretett Megváltónk megértette velem, hogy eljött az az idő, midőn az igaz imádók

az Atyát lélekben és igazságban imádják. Az én lelkem is szomjúhozza, hogy a mennyei Atyát lélekben és igazságban imádjám. Az ellenség ellenem fölhasználta az én férjemet, de erősebb az én Megváltóm, akit én szeretek! Mikor elfogadtam az igazságot, az én férjem bezárt engemet egy szobába és kész volt kivégezni, de én nyugodtan mondtam, hogy szívesen megyek a halálba az én Megváltóért.

Kedves testvéreim az Úr összegyűjti az ő népét, akik őtet az ő akaratja szerint imádják. Az Úr az igaz imádkozókat keresi. Igaz, hogy ezek mennek a legtöbb megpróbáltatáson keresztül, de ezt csak öröm gyanánt vegyük.

Van egy kedves barátunk, akit éjnek idején igyekezett az ő neje megmérgezni, de az Úr ezt nem engedte. Sok ilyen és ehhez hasonló szenvedéseket kell kiállani azoknak, akik az igazságot szeretik.

Egy alkalommal egy lelkész megkérdezte tőlem, hogy hogyan merem a szegény együgyű paraszt népet arra tanítani, hogy a Megváltó eljövetele közel van, illetve, hogy még egyszer el fog jönni? Mert, aki egyszer meghalt, hogyan jöjjön az ismét vissza? Szomorú dolog ilyet csak hallani is! De csak azért is használjunk fel minden alkalmat és hirdessük, hogy igenis közel van az Úr Jézusnak eljövetele!

Sok a munka mindenfelé! Sok van még megműveletlenül, de segítjen az Úr, hogy őszinte szívvel dolgozzon a legkisebb munkás is! Ámen.

Fülöp Judit.

Adventi énekek.

Magyar énekeskönyv gyülekezeti és házi használatra.

Vászonkötésben K 1.20
Finom bőrkötésben „ 1.80

Nyugtázások.

A magyar missió részére adakozott valaki 40 kor.

Vöröstoronyról 2 korona a magyar missió részére.

Afrika részére egy k. testvér Kolozsvárt 1 koronát adakozott.

Egy atyafi Kolozsvár vidékéről 10 kor. adott a missiónak.

Kessel Frigyes.

Egy k. család Dettán adakozott a törökországi szegény testvérek részére 30 kor. és Afrika részére is 30 kor; továbbá testvérek Aradról 3 koronát.

Az Úr áldjon meg az adakozást és az adakozókat.

A pénztárnok.

A magyar központi szegényekpénztárába befolyt 1909. évi második negyedében:

Brassói gyülekezettől	K 25.60
Felsendorfi „	„ 0.60
Gyoroki „	„ 3.—
Karlovai és mokrini gyülekezettől	„ 5.—
Kolozsi „	„ 5.—
Kumáni „	„ 3.70
Nagyselyki „	„ 2.35
Nagyszebeni „	„ 0.68
Segesvári „	„ 11.—
Székelyderzsi „	„ 1.69
Székudvari „	„ 7.—
Zágorból „	„ 2.45

Összesen 48.07

A harmadik negyedben folyt be:

Aradi gyülekezettől	K 7.40
Brassói „	„ 12.45
Dridívi „	„ 16.—
Karlovai „	„ 2.31
Kumáni „	„ 4.43
Mokrini „	„ 5.50
Nagylászlói „	„ 2.50
Segesvári „	„ 0.31
Széki „	„ 1.—
Temesvári „	„ 4.60
Deritéből „	„ 1.—
Szilágy-Bagosról „	„ 2.—
Zágorból „	„ 18.21

Összesen 77.71

Botyánszky Máttyás,
Békés-Csaba.

„Evangélium.i munkás“

Megjelenik minden negyedévben.

Nyomtatja és kiadja:

A vallásos iratok nemzetközi kiadóhivatala
Hamburgban.

Szerkesztőségi bizottság:

Huenergardt J. F., Hörcher Gy., Kessel Fr.

Felelős szerkesztő: *Huenergardt János F.*

Előfizetési ára

„Az utolsó üzenet“ című lappal és bibliai leckékkel:

Egy egész évre K 3.—
Amerikába \$ —.75

(Az utolsó üzenet című lap nélkül nem rendelhető.)

Előfizetések

Huenergardt J. F., Péczel, Hajnal-utca 415.
címe küldendők.